

ΑΠΟΛΥΤΩΣΕΙΣ

«Ίησους Χριστός ἐγενήθη ἡμῖν σοφία ἀπὸ Θεοῦ, δικαιοσύνη τε καὶ ἁγιασμός καὶ ἀπολύτρωσις» (Α΄ Κο 1,30)

Γεώργιος Ἰακωβίδης, «Μητρική στοργή»

ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ

Μηνιαίο Όργανο
Όμωνύμου Όρθοδόξου Άδελφότητας
ΚΩΔΙΚΟΣ: 2534

Τεύχ. 913, ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2022

Ίδιοκτησία - Έκδοση
Ο.Χ.Α. «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»
Πέλοπος 7, 546 33 Θεσ/νίκη
Τηλ. - fax: 2310 270630, 274518
www.apolytrosis.gr
e-mail: apolytrosis@otenet.gr

Δ/ντής Συντάξεως:
Γεώργιος Μυτιληναίος
Άλ. Συμεωνίδη 6, 54639 Θεσ/νίκη

Δημιουργικό, προεκτύπωση, καλλιτεχνική επίμελεια:

«Χριστιανική Έλπίς»
Όρθόδοξη Άδελφότητα,
Φίλυρο Θεσ/νίκης
Τηλ.: 2310 677136

Έκτύπωση - βιβλιοδεσία:
«ΛΙΘΟΣ», Κιάτο Κορινθίας
Τηλ.: 27420 20584

Έτήσια συνδρομή:

Έσωτερικού: 12€

Έξωτερικού: 35€

Κύπρου: 25€ ΗΠΑ: 45\$

Καναδά: 50\$ Αύστραλίας: 55\$

Άρ. λογ. ΤΡΑΠΕΖΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ:

6074010115324

Ο.Χ.Α. «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»

Γιά τούς συνδρομητές του έξωτερικού

IBAN: GR 94 0171 0740 0060

7401 0115 324

Περιεχόμενα

Μάς θυμάται!.....	35
Ή «στημένη» δίκη.....	36
Ό προφήτης τών αίχμαλώτων.....	38
Προσευχή άψοφητί (ποίημα).....	41
«Όσπερ έν τώ Άδάμ».....	42
Λάφυρα όμολογίας.....	44
«Άπό τή μητρική στή γεροντική άγκαλιά του Συμεών!».....	46
Έπιστρέφοντας άπό τόν Σαραντισμό.....	48
«Τή γλώσσα μου έδωσαν έλληνική!».....	49
Τά κριτήρια τής πνευματικότητας.....	52
Πατρογονική μικρασιατική γή! (Β΄).....	54
Οί κολόνες τής Μητροβασιλαιναιας.....	57
Στίς 7 Φεβρουαρίου (διήγημα).....	58
Βία κατά τών γυναικών.....	60
Συζητώντας τά γεγονότα.....	63

36

42

46

Μᾶς θυμᾶται!

Στόμα Θεοῦ ἢ ἅγια Γραφή, Παλαιά καί Καινή Διαθήκη, μεταφέρει στους ἀνθρώπους κάθε ἐποχῆς τή φωνή τοῦ Θεοῦ καί ἐπιμαρτυρεῖ ὅτι «ζῆ Κύριος» (Γ' Βα 17,1). Αὐτός χωρίς νά καταργεῖ τήν ἐλευθερία τοῦ ἀνθρώπου κατευθύνει τήν ἱστορία του σέ κάθε περίσταση.

Στούς καιρούς τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης οἱ προφῆτες, μεταφέροντας τή φωνή τοῦ παντογνώστη καί παντεπόπτη Κυρίου, μαστιγώνουν τό κακό καί τρέφουν τήν ἐλπίδα ὅτι θά ἔρθει στήν ταλαίπωρη γῆ μας ὁ Λυτρωτής. Αὐτός θά τή μεταβάλει σέ γῆ εὐλογίας καί εὐδοκίας, ἐφόσον οἱ ἄνθρωποι Τόν ἀποδεχθοῦν καί Τοῦ ἐπιτρέψουν τήν πρόσβαση μέ τή μετάνοιά τους. Αὐτά τά δύο στοιχεία διακρίνουν καί τό κήρυγμα τοῦ προφήτη Ζαχαρία, ἐνός ἀπό τούς δώδεκα μικρούς προφῆτες, πού τιμοῦμε στίς 8 Φεβρουαρίου.

Τό κήρυγμά του ἀκούστηκε πρὶν ἀπό εἰκοσιπέντε αἰῶνες (520 π.Χ.), μέσα σέ μία ἀτμόσφαιρα φόβου, ἀνασφάλειας καί πικρῆς ἀπογοήτευσης. Οἱ Ἰουδαῖοι, ἓνα ἰσχυρό ἄλλοτε ἔθνος, ἔχουν ἐπιστρέψει στήν πατρίδα μετά ἀπό τήν ὀδυνηρή ἑβδομηντάχρονη βαβυλώνια αἰχμαλωσία. Ξεκίνησαν ἤδη καί τήν ἀνοικοδόμηση τοῦ Ναοῦ, πού θά ἀναπτέρωσει τό ἠθικό τους καί θά στηριξε τό θρησκευτικό καί τό ἐθνικό τους φρόνημα. Γρήγορα ὅμως οἱ οἰκονομικές δυσχέρειες καί ἡ ἐχθρότητα τῶν γειτονικῶν λαῶν δημιουργοῦν πολλά καί σοβαρά προβλήματα, πού σκοτεινιάζουν τόν ὀρίζοντα, πνίγουν τήν ἐλπίδα καί ἐξαλείφουν κάθε ἴχνος αἰσιοδοξίας. Κλονίστηκε ἡ πίστη τους στήν πρόνοια καί στή δύναμη τοῦ Θεοῦ, σαλεύονται τά θεμέλια τῆς ὑπαρξῆς τους. Ἀνάχωμα ἀντίστασης ὑψώνει ὁ Ζαχαρίας, προβάλλοντας μέ δύναμη τή ζωντανή καί ἀδιάλειπτη παρουσία τοῦ Κυρίου μέσα στήν ἱστορία. Μέ ἀκρίβεια ἀποτυπώνει τό πορτραῖτο τοῦ Χριστοῦ, πού συνδυάζει τή βαθύτατη ταπείνωση -πρῶτη ἔλευση- καί τήν ὑπέρτατη δόξα -δευτέρα παρουσία- μέ ἀκάνθινο ἀλλά καί μέ ὀλόχρυσο στεφάνι δόξας. Εἶναι ὄντως ἐντυπωσιακό ὅτι αὐτά πού ὁ Ζαχαρίας προφητεύει, πέντε αἰῶνες ἀργότερα καταγράφονται ὡς γεγονότα στά Εὐαγγέλια.

Δέν ξεχνᾶ ὁ Θεός τούς δικούς του καί δέν θά ἀφήσει νά χαθοῦν. Αὐτή τήν ἀλήθεια τονίζει ὁ Ζαχαρίας μέσα ἀπό ὀκτώ παράδοξα ὀράματα καί τήν ὑποδηλώνει μέ τό ἴδιο τό ὄνομά του, πού σημαίνει «ὁ Γιαχβέ θυμᾶται», «Θεομνημόνευτος». Προσπαθεῖ νά ἐνθαρρύνει τόν πτοημένο λαό καί νά τοῦ ἐμφυσησε τήν αἰσιοδοξία τῆς πίστεως. Τή λύση στά προβλήματα δέν θά τή φέρει ἡ δύναμη οὔτε ἡ ἐξουσία τῶν ἀνθρώπων, ἀλλά τό πνεῦμα τοῦ παντοδύναμου Θεοῦ (βλ. 4,6). Μᾶς θυμᾶται Ἐκεῖνος καί νοιάζεται γιά μᾶς. Ἐμεῖς τόν ἀποζητοῦμε;

Ἡ «στημένη» δίκη

Ἄν ἤθελε κανεὶς νά ἐντοπίσει τή λέξη πού χρησιμοποιήθηκε περισσότερο ἀπό κάθε ἄλλη κατά τή δεύτερη δεκαετία τοῦ 21ου αἰώνα, σέ παγκόσμια κλίμακα, θά ἦταν ἀναμφισβήτητα ἡ λέξη «κρίση», ἀφοῦ ἡ δεκαετία ξεκίνησε μέ μία μεγάλη οικονομική κρίση καί τελείωσε μέ μία τεράστια ὑγειονομική κρίση. Κατά τή διάρκεια τῶν διαδοχικῶν αὐτῶν κρίσεων δοκιμάστηκαν σκληρά οἱ ἀνθρώπινες σχέσεις σέ ὅλα τά ἐπίπεδα. Γιά τούς πολλούς κατέληξαν σέ δράματα, προσωπικά, οἰκογενειακά καί κοινωνικά, ἐνῶ γιά ὀρισμένους ἔγιναν ἀφορμή πλουτισμοῦ καί συγκέντρωσης ἐξουσίας καί δύναμης. Ἀνεξάρτητα ἀπό τίς αἰτίες πού προκάλεσαν τήν κάθε κρίση ἢ τήν ἐξέλιξή της, τό βάρος ἢ τήν ἔκταση τῶν συνεπειῶν της, τό σίγουρο εἶναι ὅτι ἔβαλαν τήν κρίση ὡς λέξη καί ὡς ἔννοια στό λεξιλόγιο καί στή ζωή μας.

Κρίση σημαίνει γενικά τή διατάραξη τῆς κατεστημένης τάξης ἢ κάποιας δεδομένης διαδικασίας, ἐνῶ πολύ συχνά αὐτή ἡ διατάραξη μπορεῖ νά συμβεῖ μέ τήν παρέμβαση ἑνός δικαστηρίου, ὅποτε καί ἡ ἀπόφασή του ὀνομάζεται καί αὐτή «κρίση». Αὐτή τήν κρίση οἱ ἄνθρωποι τήν ἀναζητοῦμε καί πολύ συχνά τήν ἐπιδιώκουμε, κυρίως ὅταν αισθανόμαστε ὅτι ἀδικούμε ἢ ὅταν διαπιστώνουμε ἕνα γενικότερο καθεστῶς ἀνομίας νά κυριαρχεῖ. Τό παράδοξο ὅμως εἶναι ὅτι σπάνια συναντᾶ κανεὶς κάποιον πού ἔχει τή διάθεση νά θεθεῖ ὁ ἴδιος ὑπό κρίσιν καί νά σηκώσει τό βάρος τῶν πράξεων του ἢ νά ὑποστεῖ τίς συνέπειές τους.

Ἐπειδή πολλοί συνάνθρωποί μας διεκδικοῦν τόν ρόλο τοῦ κριτῆ στήν κοινωνία μας, ἀκόμη καί σέ παγκόσμια κλίμακα, ἴσως δέν θά πρέπει νά μάς ξενίζει πού ὁ Θεός -ὁ ὁποῖος εἶναι καί ὁ μόνος πού βρίσκεται ὑπεράνω κάθε μικροσυμφέροντος προσώπων ἢ κοινωνικῶν ὁμάδων- ἔχει ἐξαγγεῖλει τή διενέργεια μιᾶς παγκόσμιας κρίσης. Τήν ἐξήγγειλε διά τῶν προφητῶν τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ἀλλά κυρίως διά στόματος Ἰησοῦ Χριστοῦ στή γνωστή παραβολή τῆς κρίσεως πού μάς παραδίδει ὁ εὐαγγελι-

στής Ματθαῖος (25,31-46). Ὁ Θεός ὡς παντογνώστης γνωρίζει ὅλα τὰ ζητήματα τοῦ ἀνθρώπινου βίου μέ κάθε λεπτομέρεια καί ὡς πάνσοφος μπορεῖ νά διατυπώσει τίς ἀκριβέστερες καί δικαιοτέρες κρίσεις γιά κάθε περίπτωση. Λογικά θά ἔπρεπε μία τέτοια ἐξαγγελία νά μᾶς ἀνακουφίζει, ἀφοῦ ἀνταποκρίνεται στό καθολικό αἶτημα ὄλων τῶν ἀνθρώπων γιά παγκόσμια δικαιοσύνη, ἰσότητα καί ἰσονομία.

Δυστυχῶς ὁμως φαίνεται νά συμβαίνει τό ἀντίθετο. Οἱ περισσότεροι ἄνθρωποι ἀπιστοῦν σέ αὐτήν καί ἐπιθυμοῦν νά τήν ἀποφύγουν. Ὁ λόγος; Ὅτι ἡ κρίση αὐτή δέν ἀφορᾷ μόνο στούς ἄλλους, ἀλλά συμπεριλαμβάνει καί ἐμᾶς, τόν καθένα ξεχωριστά. Ξεκινᾷ πρῶτα ἀπό τὰ δικά μας ἔργα, τὰ κίνητρα καί τίς ἐπιλογές μας σέ αὐτήν τή ζωή· ἀπό τή συμπεριφορά μας ἀπέναντι στούς συνανθρώπους μας καί ἀσφαλῶς τή στάση μας ἀπέναντι στόν Θεό. Μέ ἔντονα λυρικό τρόπο ἐκφράζει ὁ ἱερός ὑμνογράφος τήν ἀγωνία πού διεγείρει στόν ἔσω ἄνθρωπο ἡ ἐξαγγελία τῆς θείας κρίσης: «*Οἴμοι μέλαινα ψυχή! ἕως πότε τῶν κακῶν οὐκ ἐκκόπτεται;... τί οὐ τρέμεις ὅλη τὸ φρικτὸν βῆμα τοῦ Σωτήρος;... ἀλλὰ πίστει βόησον· Ἥμαρτον, Κύριε, ἤμαρτόν σοι*».

Ἡ προσεκτικότερη ὡστόσο μελέτη τῆς κατά τὰ ἄλλα φοβερῆς διήγησης τοῦ Κυρίου καί ἡ προσωπική διάθεση νά σταθεῖ καθένας τίμια καί εἰλικρινά ἀπέναντι στήν κρίση, δίνει τὰ ἐξῆς δεδομένα:

✍ Ἐφόσον ἡ κρίση αὐτή ἐπαγγέλλεται τήν ἀποκατάσταση ὄλων τῶν ἀδικιῶν καί τήν ἀπόδοση δικαιοσύνης σέ ὅλα τὰ ἐπίπεδα παγκοσμίως, θά ἔπρεπε νά εἶναι ἡ πλέον ἐπιθυμητή καί ποθητή σέ κάθε ἄνθρωπο. Μέ τήν προϋπόθεση ὁμως ὅτι ὁ καθένας ἐπιζητεῖ τήν πλήρη ἐξάλειψη τῆς ἀδικίας, δηλαδή ὄχι μόνον ἐκείνης πού μπορεῖ νά ὑποστῆ ὁ ἴδιος ἀλλά καί ἐκείνης πού μπορεῖ ὁ ἴδιος νά ἐπιφέρει στούς ἄλλους.

✍ Τά κριτήρια πού θέτει ὁ Κριτής γιά τήν κρίση εἶναι ἀπλά, δίκαια καί γενικῶς ἀποδεκτά. Ὑπάρχει ἄραγε ἄνθρωπος πού θεωρεῖ μεγάλο κατόρθωμα νά χορτάσει ἕναν πεινασμένο, νά ντύσει ἕνα γυμνό ἢ νά περιθάψει κάποιον πού ἔχει ἀνάγκη; Καί ποιός δέν θά διατύπωνε σκληρή κρίση ἢ δέν θά καταλόγιζε ἀναληγσία σέ ἐκεῖνον πού ἀδιαφορεῖ γιά τὰ παραπάνω;

✍ Ἡ κρίση πού περιγράφει ὁ Κύριος δέν περιλαμβάνει καμιά διαδικασία κρίσης, ἀλλά μόνον τήν ἀνακοίνωση τοῦ ἀποτελέσματος διαδικασίας πού προηγήθηκε στό παρελθόν: πρόκειται γιά τήν περίοδο τῆς ζωῆς κάθε ἀνθρώπου ὅπου καθένας ἀποφασίζει καί ἐπιλέγει ἐλεύθερα τί θά πράξει. Ἡ ἐρώτηση ἀγνοίας πού προβάλλεται, «*πότε σε εἶδομεν;...*», εἶναι καθαρὰ προσχηματική: Ὁ Κύριος ἔχει ἀναγγεῖλει διαχρονικά καί σέ ὀλόκληρη τήν ἀνθρωπότητα τὰ κριτήρια καί τούς κανόνες της, καθιστώντας τόν ἑαυτό του σημεῖο ἀναφορᾶς: «*ἐφ' ὅσον ἐποιήσατε ἐνὶ τούτων τῶν ἀδελφῶν μου τῶν ἐλαχίστων, ἐμοὶ ἐποιήσατε*». Συνεπῶς, ἡ κρίση διενεργεῖται καθ' ὅλη τή διάρκεια τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου μέ κριτή ἀποκλειστικά τόν ἴδιο τόν ἄνθρωπο. Καί «*ἡ καλὴ ἀπολογία ἐπὶ τοῦ φοβεροῦ βήματος τοῦ Χριστοῦ*», πού εὔχεται ἡ Ἐκκλησία, γράφεται ἀπό τόν καθένα κάθε στιγμή πού περνᾷ γιά κάθε λογισμό, ἐπιλογή καί πράξη του.

✍ Καί τέλος, ἡ σύνθεση τοῦ δικαστηρίου ἐκείνου: στή θέση τοῦ δικαστῆ κάθεται

ὁ «Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου», δηλαδή «ὁ υἱὸς ὁ μονογενής», τὸν ὁποῖο «ἔδωκεν» ὁ Θεός, ἐπειδὴ «ἠγάπησεν τὸν κόσμον» καὶ Τὸν ἀπέστειλε «οὐχ ἵνα κρίνη τὸν κόσμον, ἀλλ' ἵνα σωθῇ ὁ κόσμος δι' αὐτοῦ» (Ἰω 3,15-17). Εἶναι ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος «εἰς τέλος ἠγάπησεν» τὸν κόσμο (Ἰω 13, 1) μὲ τὴ «μείζονα ἀγάπην» πού «θέτει τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ὑπὲρ τῶν φίλων αὐτοῦ» (Ἰω 15,13). Καὶ κάθεται στὴ δικαστικὴ καθέδρα «ἐν τῇ δόξῃ αὐτοῦ», πού εἶναι ἡ δόξα τοῦ σταυροῦ του (Ἰω 12,16.23).

Μέ ἄλλα λόγια, ὁ δικαστής εἶναι συγχρόνως καὶ ὁ δικηγόρος τῆς ὑπεράσπισής μας, ἐκεῖνος πού θυσιάζοντας τὴ δική του ζωὴ μεσολαβεῖ γιὰ τὴν ὀριστικὴ ἀθώωσή μας καὶ τὴν παντοτινὴ ἀπαλλαγὴ μας ἀπὸ κάθε κατηγορία, ἀρκεῖ νὰ ψελλίσουν τὰ χεῖλη μας τό «*Ἥμαρτον, Κύριε, ἤμαρτόν σοι!*».

Ἀλήθεια! Στὴν περιπτωσὴ αὐτὴ ποιός μπορεῖ νὰ φοβηθεῖ ἕνα τέτοιο δικαστήριον ἢ μία τέτοια «στημένη» δίκη;

Ἀθανάσιος Γ. Παπαρνάκης

Προσεγγίσεις στὴν Παλαιὰ Διαθήκη

Ὁ προφήτης τῶν αἰχμαλώτων

Ὁ Ἰεζεκιήλ εἶναι ὁ πρῶτος προφήτης πού ἔδρασε ἔξω ἀπὸ τὴν Ἰουδαία. Κλήθηκε στὸ προφητικὸ ἀξίωμα πέντε χρόνια μετὰ τὴν ἐξορία του στὴ Βαβυλώνα, σὲ ἡλικία τριάντα ἐτῶν. Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἔδρασε γιὰ 22 περίπου χρόνια ἀνάμεσα στοὺς ἐξόριστους Ἰουδαίους ὡς ἀφοσιωμένος δοῦλος τοῦ Θεοῦ. Ὑπῆρξε ὁ πνευματικὸς ἡγέτης τῶν αἰχμαλώτων.

Μέ ὁράματα, συμβολικὲς πράξεις, ἀλλὰ καὶ μέ εὐγλωττὴ σιωπὴ ὁ Ἰεζεκιήλ μεταφέρει τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Μέ θεῖο φωτισμὸ πληροφορεῖται γεγονότα πού συμβαίνουν στὴν Παλαιστίνη καὶ ἐνημερώνει τοὺς ἐξοριστοὺς, ὥστε νὰ μὴν ἀποξενωθοῦν ἀπὸ τοὺς ὑπόλοιπους Ἰουδαίους. Ἐνισχύει τὴν πίστη τους στὸν Θεὸ καὶ τοὺς βεβαιώνει ὅτι ἡ ἐθνικὴ σωτηρία τους θὰ πραγματοποιηθεῖ ὄχι μέ τίς δικές τους δυνάμεις ἀλλὰ μέ τὴ χάρη τοῦ Θεοῦ. Προαναγγέλλει τὴ νεκρανάσταση τοῦ Ἰσραὴλ, τὴν ἐπιστροφὴ του στὴ γῆ τῶν πατέρων του, μέ ἀπαραίτητη ὅμως προϋπόθεση τὴ μετάνοια καὶ τὴν ἐσωτερικὴ ἀνακαίνισή του. Ἐπιπλέον, πέρα ἀπὸ τὴν ἀνασύσταση καὶ τὴν ἐπάνοδο ἀπὸ τὴν ἐξορία, ὁ προφήτης βλέπει τὴν αἰώνια καὶ ἔνδοξη ἀποκατάσταση τῶν πιστῶν στὴν ἐποχὴ

του Μεσσία. Τό βιβλίο του ἀποτελεῖται ἀπό 48 κεφάλαια καί διαιρεῖται σέ τρία μέρη:

Α'. Προφητείες πρὸς τὴν Ἰουδαία καὶ τὴν Ἱερουσαλήμ (κεφ. 1-24)

Κεφ. 1-3: Ἡ κλήση τοῦ Ἰεζεκιήλ στό προφητικό ἀξίωμα.

Κεφ. 4-11: Προφητεία γιά τὴν καταστροφή καὶ τὴν αἰχμαλωσία.

Κεφ. 12-24: Αἰτία τῆς τιμωρίας ἢ ἀποστασία τοῦ λαοῦ καὶ τῆς ἡγεσίας τῶν Ἰουδαίων.

Β'. Προφητείες πρὸς τὰ ἔθνη (κεφ. 25-32)

Ἐλέγχει καὶ προλέγει τὰ μέλλοντα γιά τοὺς Ἀμμωνίτες, Μωαβίτες, Ἐδωμίτες, Φιλισταίους, Αἰγυπτίους καὶ γιά τίς πόλεις Τύρο καὶ Σιδώνα.

Γ'. Προφητείες γιά τὴν ἀποκατάσταση καὶ τὸ ἔνδοξο μέλλον τοῦ Ἰσραὴλ (κεφ. 33-48)

Κεφ. 33-39: Ἡ ἀνασύσταση τοῦ

Ἰσραὴλ.

Κεφ. 40-48: Τὸ ὄραμα τοῦ νέου Ναοῦ τῆς Ἱερουσαλήμ καὶ ἡ καινούργια λατρεία.

Στό πρῶτο κεφάλαιο τοῦ βιβλίου περιγράφεται ἓνα καταπληκτικό ὄραμα. Ὁ Κύριος ἐμφανίστηκε στόν Ἰεζεκιήλ, γιά νά τόν ἐνισχύσει στήν πίστη τῆς πανταχοῦ παρουσίας του. Νά τόν διαβεβαιώσει ὅτι δέν ἐγκατέλειψε τόν ἀποστάτη λαό του, ἀλλά καὶ μετὰ τὴν καταστροφή τοῦ Ναοῦ ἐξακολουθεῖ νά εἶναι μαζί του καὶ στόν τόπο τῆς ἐξορίας.

Στά δύο ἐπόμενα κεφάλαια ὁ προφήτης παραθέτει τὰ λόγια μέ τὰ ὅποια ὁ Κύριος τόν καλεῖ στό προφητικό ἔργο. Τόν ἐνθαρρύνει διαβεβαιώνοντάς τον ὅτι θά εἶναι σημαντική καὶ γλυκεῖα ἡ ἀποστολή πού τοῦ ἀναθέτει. Θά τόν γεμίσει ἀγαλλίαση καὶ εὐφροσύνη κατά τὴν ἐπιτέλεσή της. Τόν προειδοποιεῖ ὅμως καὶ γιά τὴ σκληρὴ ἀντίδραση πού θά συναντήσει ἀπὸ τοὺς πωρωμένους Ἰουδαίους.

ΙΕΖΕΚΙΗΛ 2,8-10

Κείμενο

8. Καί σύ, υιέ ανθρώπου, ἄκουε τοῦ λαλοῦντος πρὸς σέ, μὴ γίνου παραπικραίνων καθὼς ὁ οἶκος ὁ παραπικραίνων· χάνε τὸ στόμα σου καὶ φάγε ὃ ἐγὼ δίδωμί σοι.

9. Καὶ εἶδον καὶ ἰδοὺ χεὶρ ἐκτεταμένη πρὸς με, καὶ ἐν αὐτῇ κεφαλὴς βιβλίου.

10. Καὶ ἀνείλησεν αὐτὴν ἐνώπιόν μου, καὶ ἦν ἐν αὐτῇ γεγραμμένα τὰ ἔμπροσθεν καὶ τὰ ὀπίσθεν, καὶ ἐγγέγραπτο ἐπ' αὐτὴν θρῆνος καὶ μέλος καὶ οὐαί.

Μετάφραση

8. Καί σύ, ἄνθρωπέ μου, ἄκου αὐτὸν ποῦ σοῦ μιλάει. Μὴ γίνεσαι πικρόχολος, ὅπως τὸ ἔθνος σου τὸ πικρόχολο. Ἄνοιξε πλατιά τὸ στόμα σου καὶ φάε αὐτὸ ποῦ ἐγὼ σοῦ δίνω.

9. Καὶ εἶδα, καὶ νά, ἓνα χεῖρι ἀπλωμένο πρὸς ἐμένα, καὶ σ' αὐτὸ ἓνα εἰλητάριο.

10. Καὶ τὸ ξετύλιξε μπροστά μου, καὶ ἦταν γραμμένο μπροστά καὶ πίσω. Καὶ ἦταν γραμμένα σ' αὐτὸ θρῆνος καὶ μοιρολόγι καὶ ἀλίμονο.

Μέσα σέ ἔξι στίχους (2,3-8) ὁ Κύριος χρησιμοποιοῦν ἔξι φορές τὴ μετοχὴ «παραπικραίνων», γιὰ νὰ χαρακτηρίσει τὸν ἰουδαϊκὸ λαό, διότι, παρά τίς πλούσιες εὐλογίες ποῦ ἔλαβε ἀπὸ τὸν Θεό, κατ' ἐξακολούθησιν τὸν πικραίνει καὶ τὸν ἐξοργίζει μὲ τὴν ἀσέβεια, τὴν ἀπειθεια καὶ τὴν ἐκτροπὴ του στὴν εἰδωλολατρία. Ἀκόμη καὶ στὸν τόπο τῆς ἐξορίας παραμένει γογγυστὴς καὶ ἀπειθής· συνεχίζει νὰ εἶναι «ὁ οἶκος ὁ παραπικραίνων». Γι' αὐτὸ ὁ Κύριος ζητᾷ ἀπὸ τὸν δοῦλο του Ἰεζεκιήλ νὰ ἀκούσει μὲ προσοχὴ τὴ συμβουλή του: «Ἐσύ, υιέ ἀνθρώπου, νὰ μὴν ἐπηρεαστεῖς ἀπὸ τοὺς παραπικραίνοντας. Νὰ παραμείνεις υἱὸς ἀνθρώπου, ὄνομα καὶ πράγμα ἀνθρώπου, καὶ νὰ ὑπακοῦς στὸν λόγο μου. Ἄνοιξε πλατιά τὸ στόμα σου, γιὰ νὰ δεχθεῖς μέσα σου ὅ,τι σοῦ προσφέρω ἐγὼ, ὁ Κύριος καὶ Θεὸς σου».

Ἐνα χεῖρι ἀπλώνεται πρὸς τὸν προφήτη· δηλώνει τὴν παρουσία τοῦ Θεοῦ. Κρατᾷ ἓνα εἰλητάριο. Ἔτσι ὀνομαζόταν τὸ βιβλίον ἐκείνης τῆς ἐποχῆς. Ἦταν μιά μεμβράνη -περγαμηνή ἢ πάπυ-

ρος- τυλιγμένη γύρω ἀπὸ ἓνα κυλινδρικό ξύλο, τὸν «κοντό». Ἡ μία ἄκρη τῆς μεμβράνης ἦταν κολλημένη πάνω στὸ ξύλο καὶ τὸ ὑπόλοιπο μέρος τῆς τυλιγόταν σάν ρολὸ γύρω ἀπὸ αὐτό. Γιὰ νὰ τὸ διαβάσουν, μὲ τὸ ἓνα χεῖρι κρατοῦσαν τὸ ξύλο καὶ μὲ τὸ ἄλλο τραβοῦσαν τὴ μεμβράνη. Συνήθως ἔγραφαν μόνο ἀπὸ τὴ μία πλευρὰ τῆς μεμβράνης, γιὰ νὰ διευκολύνεται ὁ ἀναγνώστης.

Ὁ Κύριος ξεδιπλώνει τὴ μεμβράνη καὶ ὁ προφήτης παρατηρεῖ ὅτι εἶναι γραμμένη καὶ ἀπὸ τίς δυὸ μεριές. Γιὰ τὸν λόγο αὐτὸ ἀντιλαμβάνεται ὅτι περιέχει πολλές καὶ σοβαρές ἀποκαλύψεις. Μὲ ἓνα μόνο βλέμμα διαβάσει τὸ περιεχόμενό τῆς καὶ ἀνακοινώνει τὰ τρία θέματά τῆς: θρῆνος, μοιρολόγι, ταλανισμοί. Ὁ λαὸς θὰ κλάψει καὶ θὰ μοιρολογήσει γιὰ τὰ δεινὰ ποῦ θὰ τὸν βροῦν. Ἀλλὰ καὶ ὁ προφήτης δέν πρόκειται νὰ μείνει ἀμέτοχος στὴ μεγάλη αὐτὴ θλίψη.

Στέργιος Ν. Σάκκος

Προσευχή άσφοθητί*

Προσευχή τής καρδιάς τό πύρωμα,
ή άγωνιώδης άναζήτηση τής Άλήθειας.
Προσευχή τ' άθώου όνειρου ό μόχθος,
τής γνήσιας προσφοράς τό μεγαλειό.
Προσευχή τό χαμόγελο τής άποδοχής
καί τό χάδι στόν άποδαρρημένο.

Προσευχή τής άγάπης τό βλέμμα,
τής εύγνωμοσύνης τό εύχαριστώ!
Προσευχή ή βοήθεια στόν ένδεή,
ή σταγόνα δροσιάς στόν διψασμένο!
Προσευχή ή ήρεμη συνείδηση,
τής καλοσύνης τό διάφανο φώς.

Προσευχή του πόνου τό δάκρυ,
ή δύσκολη άνάσα τ' άρρώστου.
Προσευχή τών νεκρών ή θύμηση,
γιά τούς έχθρούς ή σκέψη ή θετική.
Προσευχή ή φλόγα τής έλπίδας
στό άγιο καντήλι τής προσμονής.

Προσευχή οί έγκάρδιες εύχές
στούς όδοιπόρους ζωής κοινής.
Προσευχή τό κλάμα τό βρεφικό,
ή άγρύπνια τής μητρικής άγάπης.
Προσευχή τής μάνας ό στεναγμός,
του πατέρα ό τίμιος ιδρώτας!

Προσευχή ή ένσυνείδητη άναμονή
μπρός στό άγιο Δισκοπότηρο.
Προσευχή ή πίστη στό μή βλεπόμενο,
τών ύποσχομένων ή ύπόσταση.
Προσευχή κάθε άθάνατης ψυχής
ή δοξολογία στόν Δημιουργό!...

Φωτεινή Φωτιάδου - Κωνσταντίνου

*χωρίς θόρυβο

«ὡσπερ ἐν τῷ Ἄδᾰμ»

Χτυπούσε ἔξω ἀπ' τὴν κλειστή πόρτα. Κραύγαζε. Τίποτα. Καμιά φωνή, καμιά ἀπάντηση, κανένα ἔλεος. Μπροστά του σιωπή, ἔρημία καὶ ἀγωνία. Πίσω του ἡ εὐτυχία χαμένη γιὰ πάντα. Ἡ πόρτα κλειστή κι ὁ δρόμος χωρὶς ἐπιστροφή.

Ἦχι, δέν ἦταν ὁ Ἀδάμ πού θρηνοῦσε ἔξω τοῦ παραδείσου.

Ἦμουν ἐγώ.

Ἦταν ἡ στιγμή πού κατάλαβα τί ἔκανα καὶ τί ἔχασα στὸν δικό μου κήπο τῆς Ἐδέμ, πού μοῦ εἶχε χαρισθεῖ γενναϊόδωρα στή ζωὴ μου.

Δέν εἶναι μόνον ὁ Ἀδάμ. Αὐτός ἔδρεψε τοὺς καρπούς του. Μετά ἀπ' αὐτόν ἀκολούθησαν ὅλοι: ἔθνη, οἰκογένειες, ἄτομα. Ἦν ψάξουμε, θά βροῦμε ὅλοι μας τό δικό μας προσωπικό, θεμελιακό πάθος, ἐξάρτηση, κίνηση πού καθόρισε τὴν προβληματική πορεία μας καὶ τὴ χαμηλὴ πτήση μας ἢ καλύτερα προδιέγραψε τὸν θάνατό μας τὸν ψυχικό καὶ σέ πολλές περιπτώσεις καὶ τὸν φυσικό. Τό δικό μας προσωπικό προπατορικό ἀμάρτημα.

Ποῦ θά τό βροῦμε; Τότε, κάποτε, σέ ἔκεινο τό σταυροδρόμι. Μιά τυχαία συνάντηση, μιὰ υπόσχεση, μιὰ ἐπιλογή, ἕνα λάθος, μιὰ ἐμμονή, μιὰ διαφοροποίηση, μιὰ ἀπόκρυψη, μιὰ ἀλαζονεία. Ἦπλωσα τό χέρι μου στό δέντρο. Πέρασαν ὅλα,

«Ἡ ἔξωση τοῦ Ἀδάμ καὶ τῆς Εὐας ἀπό τὸν παράδεισο»,
Benjamin West, Ἐθνικὴ Πινακοθήκη Τέχνης, Οὐάσιγκτον.

ξεχάστηκαν όλα. Ή πικράδα όμως του καρπού μέ κατέφαγε -μέχρι τώρα. Καί στά κατάβαθα τής μνήμης μου άσβηστο εκείνο τό τελευταίο δειλινό στόν κήπο τών όνειρων μου, τότε πού Έσύ μ' έψαχνες, αλλά έγώ δέν Σου άπαντούσα.

Ή θά τό βρούμε θαμμένο μέσα στά οικογενειακά σεντούκια. Έκει μαζί μέ τά προγονικά κειμήλια καί τά υπερήφανα οικόσημα είναι κρυμμένα βαριά μυστικά, σκοτεινές ύποθέσεις, πατρικές άδικίες, μητρικές κατάρες, μιά φοβερή γονική παροχή πού περνάει από γενιά σέ γενιά. Γι' αυτό ό άγιος Παΐσιος επίμονα προσπαθούσε νά ξετυλίξει τό οικογενειακό κουβάρι, για νά φτάσει στή θεραπεία του ανθρώπου πού τόν έβλεπε μπροστά του νά πάσχει. Για νά τόν γλυτώσει άπ' τόν τρομερό οικογενειακό μινώταυρο.

Ή, όταν πρόκειται για λαούς, για έθνη, θά τό βρούμε σέ άσυνετους άρχηγούς αλλά καί σέ άφρονες όπαδούς, σέ άσεβείς νόμους καί μοιραίες άποφάσεις, σέ ύπόγειες προδοσίες καί μαζικές άποστασίες. Γι' αυτό ή ιστορία είναι τόσο πικρή. Ούρλιαζαν οί Έλληνες στήν προκυμαία. Πρίν λίγο είχαν φάει για τελευταία φορά στό τραπέζι μέ τ' άσημένα σερβίτσια. Πίσω τους καιγόταν ή Σμύρνη. «The lost paradise» τή χαρακτήρισε ξένος συγγραφέας. Καί ήταν. Ένας παράδεισος χαμένος σκληρά. Έεννήντα χρόνια πρίν οί Έλληνες ούρλιαζαν πάλι: «Θάνατος στόν Καποδίστρια!». Ή ιστορία δέν είναι τελικά τόσο άσυνάρτητη όσο φαίνεται. Τό προπατορικό άμάρτημα τών Έλλήνων από πάντα καί μέχρι σήμερα, ξεκάθαρα καί άμετανόητα, είναι ό διχασμός.

Δέν ύπάρχει καμιά άμφιβολία για τήν πατρότητά μας. Όλα τά τέκνα τής γής

είμαστε γνήσια τέκνα του Άδάμ. Καί «έν τῷ Άδάμ πάντες άποθνήσκουσιν» (Α' Κο 15,22). Τί μπορεί νά μας σώσει; Άπό μäs τίποτα. Γιατί τό φοβερότερο όν στό σύμπαν μετά άπ' τό φίδι είναι τό «έγώ» μας. Αυτό είναι πού πάρα πολλές φορές μäs κερνάει έκδικητικά τά έπίχειρα τής έλευθερίας μας χωρίς κανένα έλεος.

Ή ζωή μας θά ήταν άλλίως. Για τόν καθένα μας προσωπικά, για τίς οικογένειές μας, για τίς πατρίδες μας. Για όλα αυτά πού έχουμε, γι' αυτά πού χάσαμε, γι' αυτά πού μäs έπρεπαν. Άν...

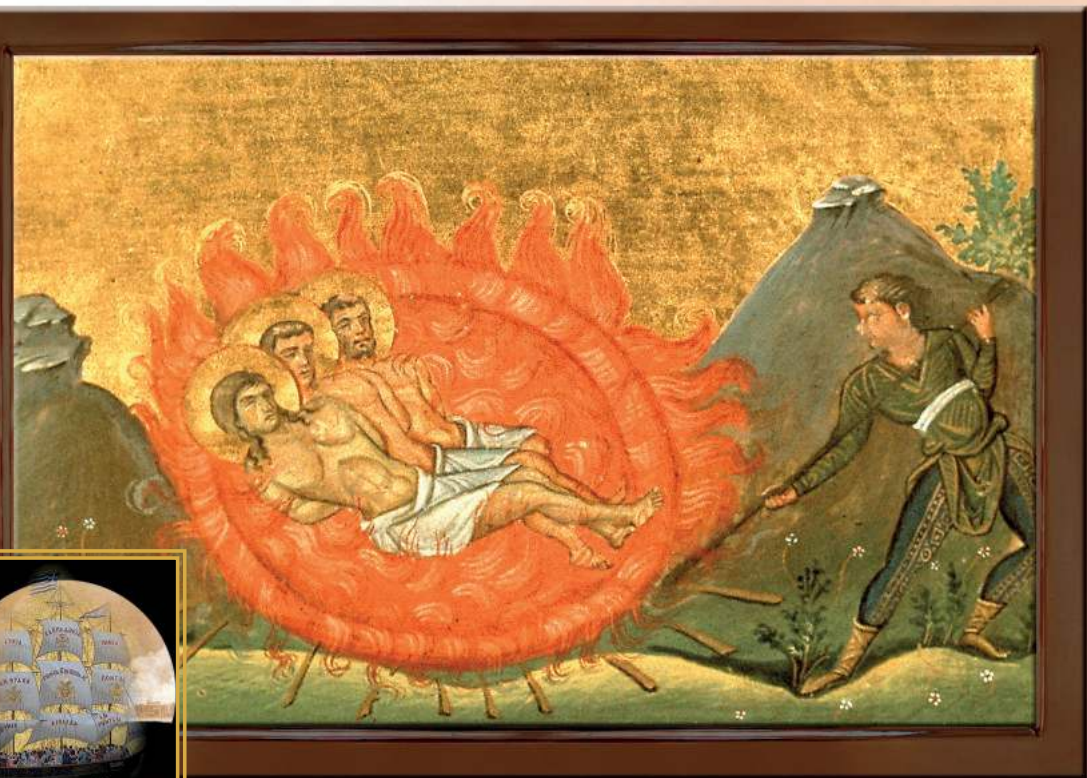
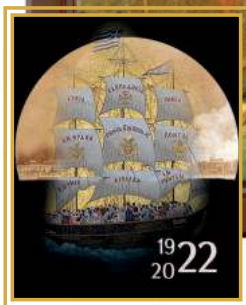
Κρίμα, γιατί δέν μπορούμε νά γυρίσουμε πίσω καί ή ζωή μας φυλλορροεί. Όταν ξεκίνησα, είχα όλόκληρο βασίλειο καί τώρα μου άπόμεινε μόνο αυτή ή μικρή γωνιά έξω άπ' τήν πόρτα Σου. Μέ είχαν ντύσει βασιλική πορφύρα για τό ταξίδι τής ζωής μου καί κατάντησα μ' αυτά τά κουρέλια. Μου χαρίστηκαν πλούτη, αλλά τά χασα όλα. Ζῶ μ' ένα κομμάτι ξερό ψωμί, ένῶ οί δοῦλοι του πατέρα μου μέσα «περισεεύουσιν άρτων» (Ακ 15,17).

Μου φτάνουν όμως κι αυτά τά λίγα. Μόνον νά μήν ξεγελαστώ ξανά καί τά χάσω κι αυτά.

Έχω μόνο μιά μικρή έλπίδα. Μήπως μαζί μέ τόν τελώνη καί μαζί μέ τόν άσωτο μπορέσω νά χωρέσω κι έγώ άπ' αυτήν τήν πολύ στενή χαραμάδα τής μετανοίας καί ξαναμπῶ στό σπίτι του πατέρα μου.

Άν καταφέρω νά ξαναμπῶ, θά μείνει πίσω μου κάθε άπώλεια καί κάθε όδύνη, άφου ήδη άπ' τήν αρχή αυτού του πένθιμου δρόμου του Τριωδίου γλυκοχαράζει τό τέλος, ότι «έν τῷ Χριστῷ πάντες ζωοποιηθήσονται» (Α' Κο 15,22).

Ζ.Γ.

Ἡ Φαύστα καί μαζί της ὁ Εὐιλάσιος καί ὁ Μάξιμος στό μαρτύριο (Μηηνολόγιον Βασιλείου Β')

Οἱ ἅγιοι στή ζωή μας

Λάφυρα ὁμολογίας

Ἡ δόξα τῆς ξακουσμένης ρωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας ἔδουε. Πενιχρή ἢ λάμπη τῆς μπροστά στό φῶς τοῦ ἀνέσπερου Ἡλίου τῆς δικαιοσύνης πού εἶχε ἀνατείλει ἀθόρυβα, μά ἡ ἀνταύγιά του εἶχε καταυγάσει ὀλάκερη τήν οἰκουμένη.

Τά εἶδωλα γκρεμίζονταν καί οἱ καλοπροαίρετες ψυχές ἀναδεικνύονταν σέ ζωντανούς ναούς, πού πρόσφεραν τή λογική λατρεία στόν Θεό τῆς αἰώνιας δόξας. Γιά αὐτήν τή θαυμαστή κοσμογονία χρησιμοποιοῦσε ὁ Κύριος τά μικρά καί μωρά αὐτοῦ τοῦ κόσμου πού λάβωσε μέ τήν ἀγάπη του. Ἦταν οἱ δώδεκα ψαράδες τῆς Γαλιλαίας καί πίσω

τους μία ὀλόλαμπρη πορεία ἀφοσιωμένων πιστῶν. Ἀνάμεσά τους καί μικρά παιδιά καί τρυφερές κόρες, ὅπως ἡ Φαύστα στή γῆ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. Λάφυρα τῆς πίστες τῆς στόν Ἰησοῦ καί τῆς ἀνυποχώρητης ὁμολογίας τῆς δύο σημαντικές προσωπικότητες τοῦ τόπου: Ἕνας συγκλητικός καί ἕνας ἔπαρχος ὀδηγοῦνται μαζί στό μαρτύριο γιά τό ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καί διαλαλοῦν τήν κατακτητική δύναμη τοῦ ἐσταυρωμένου καί ἀναστημένου Ναζωραίου.

Τά εἶδωλα γκρεμίστηκαν θαυμαστά μέσα στήν καρδιά τοῦ γέροντα συγκλητικού Εὐιλάσιου. Τά σύντριψε ἢ σταθερή

ἄρνηση τῆς Φαύστας, ὅταν τὴν κάλεσε νὰ θυσιάσει στὰ εἶδωλα, ἢ ἀπλή καὶ ἀνεπιτήδευτη ὁμολογία τῆς, τὰ ἐπιχειρήματα τῆς γιὰ τὴν ἀλήθεια τῆς νέας πίστεως. Πλάι σ' αὐτὰ καὶ τὸ θαῦμα τῆς διάσωσής τῆς ἀπὸ τίς φλόγες τῆς φωτιάς πού κατέκαιγαν τὸ καθετί, ἀλλὰ ἄφηναν ἄθικτη καὶ ἀλώβητη τὴν χριστιανὴ κόρη.

Τότε ὁ σεβάσμιος ἄρχοντας προσέβλεψε μὲ σεβασμὸ στὴν Ἁγία καὶ μὲ ἀνοιχτὴ καρδιά καὶ πνεῦμα πρόθυμο ἄκουσε τὴν χριστιανικὴν διδασκαλίαν καὶ ἐγκολπώθηκε τὴν αὐθεντίαν τῆς πίστεως. Καὶ στάθηκαν μὲ θάμβος ὅλοι νὰ παρακολουθοῦν ἓνα νεαρὸ κορίτσι νὰ γίνεται ὁ δάσκαλος ἐνὸς σοφοῦ συγκλητικοῦ, ὁ χειραγωγὸς τοῦ στό λαμπρὸ βασιλεῖο τῆς ἀλήθειας.

Ὁ Εὐιλάσιος συγκλονισμένος ἀποκαλύπτει τὴν ἀλλαγὴν τοῦ στόν ἑπαρχο Μάξιμο, ὁ ὁποῖος τὸν καλεῖ σὲ ἀπολογία. Καί, ὅταν ὁ ἄρχοντας ἀντικρίξει τὴν νεαρὴν Φαύστα καὶ τὸν ἠλικιωμένο Εὐιλάσιο νὰ ὑπομένουν μὲ ἰλαρότητα τὰ φοβερά βασανιστήρια, ὅταν βλέπει τὴν ἀνεξικακίαν τοῦς γιὰ τὸν ἄδικο ἐξευτελισμὸν τοῦς, σημαίνει καὶ γιὰ αὐτόν ἡ ὥρα τῆς χάριτος. Ὁ ἑπαρχος Μάξιμος μὲ συντριβὴν καρδιάς καὶ ταπείνωση γονατίζει μπροστὰ στὴν Ἁγίαν ζητώντας συγχώρεση, διδάσκεται τὴν ἀλήθειαν τῆς πίστεως καὶ μὲ ἐνθουσιασμὸ ὁμολογεῖ τὸν Χριστό.

Γύρω τοῦς οἱ φανατικοὶ εἰδωλολάτρεις ἀπειλοῦν, ὠρῶνται, φθάνουν μέχρι τὸν αὐτοκράτορα ἀπαιτώντας τὴν τιμωρίαν τοῦς. Μὰ οἱ νέοι χριστιανοὶ γίνονται ὁμολογητὲς καὶ λαμβάνουν τὸ βάπτισμα μέσα σὸ ἴδιον τοῦς τὸ αἷμα, χύνοντάς το ὀλοπρόθυμα γιὰ τὴν ἀλήθειαν πού βρῆκαν ἀπρόσμενα καὶ χόρτασε τὴν

ὑπαρξὴν τοῦς.

Ἡ εἶδηση διαδίδεται μὲ ταχύτητα καὶ προκαλεῖ κατάπληξιν καὶ δέος σὲ ὅλη τὴν περιοχὴν.

Ὁ αὐτοκράτορας Διοκλητιανὸς (284 -305 μ.Χ.) διατάζει τὴν θανάτωσίν τοῦς καὶ οἱ τρεῖς Ἅγιοι δέχονται μὲ χαρὰ τὸ στέφανον τοῦ μαρτυρίου καὶ τῆς δόξας τοῦ Θεοῦ.

Ἡ σεμνὴ χριστιανὴ κόρη μαζί μὲ τοῦς πρώην δημίους τῆς φθάνει στὴν δόξαν τοῦ οὐρανοῦ. Ὁ μύχιος πόθος τῆς θεοφιλοῦς ψυχῆς τῆς νὰ ὀδηγεῖ ψυχὴν στὸν ἀγαπημένον τῆς Νυμφίον ἐκπληρώθηκε. Αὐτὸ εἶχε θέσει σκοπὸν τῆς ζωῆς τῆς, ὅταν οἱ εὐσεβεῖς καὶ πλούσιοι γονεῖς τῆς ἔφυγαν νωρὶς ἀπὸ τοῦτον τὸν κόσμον καὶ στὰ δεκατρία τῆς χρόνια ἔμεινε ὀρφανή. Ἀναθρεμμένη μὲ τὰ ζεῖδωρα νάματα τοῦ εὐαγγελίου, ἡ Φαύστα διέθεσε τὴν μεγάλην περιουσίαν πού κληρονόμησε στὴν τοπικὴν ἐκκλησίαν καὶ ἐντάχθηκε σὸν κοσμοσωτήριον ἔργον τῆς.

Στὴν ἱστορικὴ πόλιν τῆς Κυζίκου στὰ τέλη τοῦ 3ου αἰῶνα ὑπῆρχε ἀξιόλογη χριστιανικὴ κοινότης, πού ἀποτελοῦνταν ἀπὸ ζηλωτὲς χριστιανούς μὲ πλούσιαν δράσιν. Τὸ ἱεραποστολικὸν ἔργον ἐπιθύμησε νὰ διακονῆσιν ἡ νεαρὴ κόρη, ἐγκαταλείποντας ὅλα τὰ ὑλικά ἀγαθά. Καὶ τὴν ἀξίωσε ὁ Θεὸς νὰ μνημονεῦται στούς αἰῶνες μαζί μὲ τοῦς εἰδωλολάτρεις πού εἴλκυσε στὴν πίστην τοῦ Χριστοῦ. Πλάι τοῦς εἰκονίζεται σὸν εἰκονοστάσι τῆς Ἐκκλησίας καὶ τιμᾶται μαζί τοῦς στίς 6 Φεβρουαρίου. Γιὰ νὰ διδάσκει στούς πιστοὺς κάθε ἐποχῆς πὺς τὰ εἶδωλα γκρεμίζονται στίς καρδιὰς, ὅταν οἱ χριστιανοὶ μὲ ζῆλον βιώνουν τὴν πίστην τοῦς καὶ τὴν ὁμολογοῦν μὲ παρρησίαν.

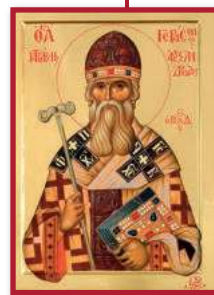
Ἰγνηλάτης

Ἡ ὙΠΑΠΑΝΤΗ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

«Ἀπό τή μητρική στή γεροντική ἀγκαλιά τοῦ Συμεών!»

Ὁ ἅγιος Γεράσιμος Παλλαδάς, Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας (1633 -1714), ὑπῆρξε, κατά τόν μοναχό Καισάριο Δαπόντε τόν Ξηροποταμηνό, «άνηρ σοφώτατος καί ἀγιώτατος, θεολόγος, φιλόσοφος, ἀνιχνευτής τοῦ βάθους τῶν θείων Γραφῶν». Ἀγιοκατατάχθηκε ἀπό τό Πατριαρχεῖο Ἀλεξανδρείας τό 2002 καί ἡ μνήμη του τιμᾶται στίς 15 Ἰανουαρίου. Συνέγραψε ἔργα θεολογικά, ὕμνογραφικά, φιλοσοφικά καί φιλολογικά. Μεταξύ τῶν θεολογικῶν του ἔργων συγκαταλέγεται καί ἕνας λόγος στήν Ὑπαπαντή τοῦ Κυρίου*.

Ὁ ἅγιος Γεράσιμος σχετικά μέ τήν προέλευση τῆς ἐορτῆς τῆς Ὑπαπαντῆς ἐπισημαίνει ὅτι ἀνάγεται στή φοβερότερη ἀπό τίς πληγές τοῦ Φαραώ, σέ ἐκείνη τῆς θανάτωσης τῶν πρωτοτόκων τῶν Αἰγυπτίων. Ἀπό τότε ὁ Θεός ζήτησε ἀπό τοὺς Ἰουδαίους νά φέρουν ὅλα τὰ ἀρσενικά στόν ναό, ὡς ἐκδήλωση εὐ-

γνωμοσύνης γιά τή σωτήρια ἐκείνη παρέμβασή του (Βλ. Ἔξ 13,1-2.12). Ἡ παρέλευση τῆς περιόδου τῶν σαράντα ἡμερῶν ἀπό τή γέννηση τοῦ παιδιοῦ μέχρι τήν ἀφιέρωσή του στόν ναό ἦταν ἀναγκαία, προκειμένου ἡ μητέρα καί τό βρέφος νά «καθαρισθοῦν» ἀπό τίς συνέπειες τοῦ τοκετοῦ. Βέβαια ὁ Θεός

Λόγος δέν ἦταν ἀνάγκη νά ὑποστει ἀυ-
τή τή διαδικασία, τήν ὑπέστη ὅμως γιά
δύο λόγους, ὅπως ἐρμηνεύει ὁ ἅγιος
Γεράσιμος ἀκολουθώντας τήν ἐρμηνευ-
τική γραμμή τῶν ἁγίων Πατέρων: «ἕνα
μέν διά νά μήν γράψουσιν εὐθύς οἱ Ἐ-
βραῖοι πῶς δέν ὑποτάσσεται εἰς τόν νό-
μο, ἄλλο, διά νά μήν σκεφτοῦν καί ποῦν
ὅτι δέν εἶναι ἀληθῆς ἄνθρωπος».

Στό γεγονός τῆς Ὑπαπαντῆς τοῦ
Κυρίου κεντρικό ρόλο διαδραματίζει ὁ
«δίκαιος καί εὐλαβῆς» Συμεών (βλ. Λκ
2,25). Στό κείμενο τῆς Γραφῆς ὁ Συμε-
ών ὀνομάζεται λιτά «ἄνθρωπος ἐν Ἱε-
ρουσαλήμ». Ὁ ἅγιος Νικόδημος ὁ ἀγιο-
ρείτης συνέλεξε ἀπόψεις τῶν διαφόρων
ἐρμηνευτῶν γιά τό τί ἀκριβῶς ὑπῆρξε ὁ
Συμεών. Καταλήγει ὅμως ἀρκούμενος
στό Εὐαγγέλιο νά γεραίρει τόν Συμεών
«ὡς ἄνδρα ἀπλῶς πνευματοκίνητον»
(βλ. Λκ 2,25-26).

Ὁ Κύριος, λοιπόν, σύμφωνα μέ τόν
εὐαγγελιστή Λουκᾶ, ἀπό τή μητρική ἀ-
γκαλιά τῆς εὐλογημένης μητέρας Του
βρίσκεται στή γεροντική ἀγκαλιά τοῦ
πνευματέμφορου Συμεών (βλ. Λκ 2,26),
σημειώνει ὁ ἅγιος Γεράσιμος. Καλοτυ-
χίζει μάλιστα τόν γέροντα ὁ Ἅγιος, διότι
παρά τά γεράματά του τολμᾶ καί πηγαί-
νει στόν ναό καί «ὑπαντάνει», ὑποδέχε-
ται, «τό σωτήριον τοῦ Θεοῦ», σηκώνει
μέ τά γεροντικά του χέρια «τό παιδί αὐ-
τό πού εἶναι βαρῦ ὅσο βαρῦς εἶναι ὁ κό-
σμος ὅλος». «Ἰσχύσατε χεῖρες Συμεών
τῷ γήρᾳ ἀνειμένα», ψάλλει ἡ Ἐκκλησία
αἰῶνες μετά τήν προφητεία τοῦ Ἡσαΐα
(35, 3). Ἰσχύσατε, διότι τοῦ παιδιοῦ αὐ-
τοῦ ἡ κεφαλή φθάνει μέχρι τόν οὐρανό,
ὑπογραμμίζει ὁ ἅγιος Γεράσιμος, τά πό-
δια Του βρίσκονται στή γῆ καί στή θά-
λασσα, τό ἄνοιγμα τῶν χειρῶν Του φθά-

νει στά πέρατα τοῦ κόσμου (βλ. Ἦσ
66,1).

«Γέροντα Συμεών», «ἅγιε πρεσβύ-
τα», ἀναφωνεῖ ὁ ἅγιος Γεράσιμος, αὐτό
τό παιδί εἶναι ἀπέραντο ὅσο ἀπέραντος
εἶναι ὁ ὠκεανός, «δέν φοβᾶσαι μή κατα-
ποντιστεῖς;»· αὐτό τό παιδί κατοικεῖ ὑ-
ψηλά, δέν φοβᾶσαι μή λειώσουν «τά κέ-
ρινα φτερά» τῶν λογισμῶν σου; αὐτό τό
παιδί εἶναι φωτιά· πρόσεξε, μήν κάψει τό
πρόσωπό σου! Μπροστά σ' αὐτό τό θέ-
μα, ἐσύ πρεσβύτα, «τῶν ἀπορρήτων
μύστα», ὅπως ψάλλει ἡ Ἐκκλησία μας,
λέγε μόνον τό «νῦν ἀπολύεις»...

Διατρέχει ὁ Ἅγιος τήν Παλαιά καί
τήν Καινή Διαθήκη, ἐπισημαίνοντας ὅτι
τό βρέφος αὐτό εἶναι Αὐτός πού δημι-
ούργησε τόν Ἀδάμ καί τήν Εὐᾶ, τόν οὐ-
ρανό καί τή γῆ, πού φώτισε τούς προ-
φήτες, πού θά νικήσει τόν θάνατο μέ
τήν ἀνάστασή Του καί θά ξαναέλθει ἐ-
πάνω στίς νεφέλες τοῦ οὐρανοῦ. Καί
ρωτᾶ ὁ Ἅγιος: «Εἶναι ἀρκετός, τρισμα-
κάριε Συμεών, ὁ πολὺς καί ἀμέτρητος
ἀγιασμός πού ἔλαβες;».

Φέτος, στή δεσποτικοθεομητορική
ἐορτή τῆς Ὑπαπαντῆς, ἄς ἀναλογιστεῖ
ὁ κάθε πιστός τή δική του ὑπαπαντή, τό
δικό του συναπάντημα μέ τόν Κύριο καί
ἄς θεωρήσει τήν προτροπή τοῦ ἀγίου
Γερασίμου στόν «τρισμακάριο» Συμεών
προτροπή πρὸς τήν ἴδια του τήν ὕπαρ-
ξη: «Σκύψε κατά γῆς, προσκύνησε» τό
ἅγιο παιδί καί τή μητέρα, καί «έτοιμάσου
γιά τήν ἐξοδό σου, ἂν ἔχεις πόθο νά τόν
βλέπεις παντοσινά».

Δ. Καλογεράκη

---

* Βλ. ἁγ. Γερασίμου Παλλαδά, Ἅπαντα,
τ. Β', ἐκδ. Ἱ. Μ. Βατοπαιδίου, 2018, σσ. 177-
192.

Έπιστρέφοντας από τόν Σαραντισμό

Γιορτή του Χριστού αλλά και της Παναγίας μας ή Ύπαπαντή. Νεαρή μάνα ή Θεοτόκος εκπληρώνοντας τόν νόμο, φέρνει στήν άγκαλιά της τό βρέφος Ίησού στόν ναό. Καί δείχνει τόν δρόμο σέ κάθε μάνα, πατώντας στά σημάδια πού άφησαν τά βήματα της Παναγίας μας, νά κάνει τήν Ίδια μέ Έκείνη διαδρομή. Ή Παναγία έγινε ή γέφυρα πού ένωσε τόν άνθρωπο μέ τόν Θεό. Καί ή κάθε μάνα γέφυρα, πού θά όδηγήσει τό παιδί της στόν οίκο του Θεού, γιά νά πάρει από εκεί τήν εύλογία και τόν άγιασμό. Συγκινητική ή τελετή του Σαραντισμού, στήν όποία έδώ και δυό χιλιάδες χρόνια μετέχουν οί χριστιανές μάνες, όταν συμπληρώνονται σαράντα μέρες από τή γέννα του παιδιού τους. Αύτή τή συγκίνηση ψηλαφούμε στό σημείωμα πού γράφει μιá τέτοια μάνα, άπευθυνόμενη στό μόλις σαραντισμένο βρέφος της:

*Άγαπημένη μου θυγατέρα,
μικρό μου λουλουδάκι,*

Πάει καιρός πού ένιωσα τό σκίρτημά σου μέσα μου. Φτερούγισε ή φτωχή καρδιά μου στή σκέψη της παρουσίας σου και πλημμύρισε από χαρούμενη άγωνία και βαθειά εύγνωμοσύνη στόν Θεό πατέρα μας, γιατί θά μās άξίωνε νά ξαναγίνουμε γονείς. Ό έρχομός σου ήταν ή άπάντηση του ούρανού στίς παιδικές προσευχές των άδελφών σου, πού μέ έπιμονή και έπιμέλεια παρακαλούσαν κάθε μέρα τόν Θεό νά τούς «δώσει ένα μωράκι».

Κι ήρθες! Καί άρχισες νά μεγαλώνεις μέσα μου, κάθε μέρα κι από λίγο. Ήσουν κιόλας μέλος της οίκογένειας. Ένα-ένα τά παιδάκια άγκάλιαζαν τήν κοιλιά της μαμάς και σου ψιθύριζαν τό δικό του ό καθένας μήνυμα. Άκουγες τίς προσευχές τους νά σέ φυλάξει ό Θεός. Άκουγες τό ζωηρό τραγούδι τους, τά όμορφα παιχνίδια μά και τίς σκανδαλιές τους. Άκουγες

τή ζεστή φωνή του πατέρα σου νά συμβουλεύει, νά κουβεντιάζει, νά ψάλλει... Άκουγες κάθε στιγμή τούς χτύπους της καρδιάς μου. Άκουγες κι ένιωθες ότι όλοι σέ περιμέναμε μέ πολλή άγάπη.

Και νά, τώρα σέ κρατώ στήν άγκαλιά μου. Σέ κοιτώ και βλέπω τό χέρι του Θεού πού έπιτέλεσε ένα θαύμα: Μου έμπιστεύθηκε έναν άνθρωπο, έσένα, κι έγώ πρέπει νά δουλέψω και νά σμιλέψω τήν εικόνα του Θεού μέσα σου. Νά έτοιμάσω τήν ψυχούλα σου γιά τή θέση πού ό ούρανός έχει έτοιμη. Μέ γεμίζει άγωνία ή μεγάλη εύθύνη. Μέ ένθαρρύνει ή παρουσία του Θεού δίπλα μου. Πρίν από λίγο, καθώς τό χέρι του ιερέα σέ εύλογοϋσε, μωρό μου, ένιωσα του Θεού τό χέρι νά σέ αναλαμβάνει κι έμένα μαζί σου, γιά νά μās κατευθύνει Έκείνος στό άγιο θέλημά Του...

*Ή μητέρα σου
Χ.Μ.-Δ.*

«Τή γλώσσα μου ἔδωσαν ἑλληνική!»

Ἡμέρα μνήμης τοῦ ἐθνικοῦ μας ποιητῆ Διονυσίου Σολωμοῦ ἢ 9η Φεβρουαρίου ἔχει καθιερωθεῖ ὡς Παγκόσμια Ἡμέρα Ἑλληνικῆς Γλώσσας, ἡ ὁποία γλώσσα, παρά τίς κατά καιρούς ἀλλοιώσεις στή μακραίωνη ἱστορία της, διατηρεῖ μέχρι καί σήμερα τήν αἴγλη καί τήν ὁμορφιά της.

Ἡ Ἑλληνική, μία γλώσσα ἀναντικατάστατη, μέ ἀξία ἀνεκτίμητη, συγκεκριαλαίωνει τήν πνευματική μας κληρονομιά καί τό πολιτισμικό μας κεφάλαιο. Λέξεις, πού ταξίδεψαν 40 αἰῶνες, γιά νά φτάσουν σέ μᾶς, λέξεις πού τίς κουβάλησε ὁ λαός μας στήν ψυχή του, τίς μεγάλυνε μέ τούς ἀγῶνες του, τίς κράτησε ζωντανές μέχρι σήμερα, γιά νά μπορεῖ ἔτσι νά μιλάει γιά δημοκρατία, ἐλευθερία, εἰρήνη, ἰσότητα, δικαιοσύνη, ἀξιοκρατία, ἐντιμότητα, ἀρετή, ἠθική.

Ἀξίζει κανεῖς νά τή γνωρίσει, νά τήν ἀγαπήσει, νά τή μοιραστεῖ. Ἡ γλώσσα μας εἶναι ἡ ἱστορία, ἡ σκέψη, ὁ ψυχισμός, ἡ νοοτροπία, ἡ τέχνη, ἡ ταυτότητά μας. Γιά πολλούς γλωσσολόγους καί ἀνθρώπους τοῦ πνεύματος πού δέν εἶναι Ἕλληνες, ἡ ἑλληνική γλώσσα - ἰδιαίτερος τὰ Ἀρχαῖα Ἑλληνικά- εἶναι ἡ ἀνώτερη

μορφή γλώσσας, πού ἔχει ἐπινοήσει ποτέ τό ἀνθρώπινο πνεῦμα. Οἱ ἀπόψεις αὐτές δέν διατυπώνονται αὐθαίρετα, ἀλλά βασίζονται σέ κριτήρια ἀντικειμενικά σχετικά μέ τήν ἀξιολόγηση μιᾶς γλώσσας.

Σύμφωνα μέ ἔγκυρες πηγές καί ἐπισταμένες μελέτες, ἡ Ἑλληνική εἶναι ἡ πλουσιότερη γλώσσα τοῦ πλανήτη. Συγκεκριμένα ἡ Marianne – Irene Mc Donald, ἀπό τό Santa Fe τῆς Καλιφόρνιας, πού ἀσχολεῖται μέ τήν ἑλληνική γλώσσα, καταμέτρησε 6.000.000 λέξεις, ἐνῶ γιά τήν ἀγγλική ἀναφέρει 100.000.

Ἡ ἑλληνική γλώσσα ἔχει τή δυνατότητα νά δημιουργεῖ σύνθετες λέξεις μέ ἀπίστευτες δυνατότητες χρήσης, προσαυξάνοντας ἔτσι τό λεξιλόγιο. Ἐπιπλέον, τή χαρακτηρίζει ἡ ἀκριβολογία, καθῶς καί ἡ κυριολεξία. Τά ρήματα -γιά παράδειγμα- «κεράννυμι», «μίγνυμι» καί «φύρω» σημαίνουν «ἀνακατεύω». Ὄταν ἀνακατεύουμε δυό στερεά ἢ δυό ὑγρά μεταξύ τους, ἀλλά χωρίς νά δημιουργεῖται νέα ἔνωση (π.χ. λάδι μέ νερό), τότε χρησιμοποιοῦμε τό «μίγνυμι». Γιά τό ἀνακάτεμα ὑγροῦ καί στερεοῦ χρησιμοποιεῖται τό «φύρω», ἐξ οὗ καί ἡ λέξη «αί-

μόφυρτος» για τούς πληγωμένους στή μάχη, όταν τό αίμα τους άνακατευόταν μέ τό χώμα. Τό «κεράννυμι» σημαίνει άνακατεύω δυό ύγρά καί παρασκευάζω νέο, όπως οίνο καί νερό, έξ ου καί ό «άκρατος» (=καθαρός) οίνος, πού έλεγαν οί άρχαίοι, όταν δέν ήταν «κεκραμένος» (= άνακατεμένος) μέ νερό.

Είναι ακόμη γνωστό ότι ή έλληνική γλώσσα έχει λέξεις, οί όποιες παραμένουν χωρίς άπόδοση στίς ύπόλοιπες γλώσσες, όπως άμιλλα, θαλπωρή, λεβεντιά, φιλότιμο. Μόνον αύτή διαχωρίζει, διατηρώντας τό ίδιο ριζικό θέμα, τό άτύχημα άπό τό δυστύχημα, τό συμφέρον άπό τό ένδιαφέρον. Μέσω μάλιστα τής έτυμολογίας ή έλληνική γλώσσα μäs διδάσκει συνεχώς πώς νά γράφουμε σωστά. Έτσι άλλο «έξάρτυση» μέ ύψιλον καί άλλο «έξάρτηση» μέ ήτα. Γράφουμε «ώφέλεια» μέ ώμέγα, αλλά «όφελος» μέ όμικρον.

Στή γλώσσα μας ύπάρχει ή πληρέστερη άντιστοιχία άνάμεσα στή λέξη καί στό σημαίνόμενο. Έτσι, ή λέξη «βοηθός» δηλώνει αύτόν πού στό κάλεσμα τρέχει, όπως άποκαλύπτουν τά συνθετικά (βοή=φωνή + θέω=τρέχω). Πολλές φορές ή λέξη περιγράφει ιδιότητες τής έννοιας, τήν όποία έκφράζει, μέ φοβερά έντυπωσιακό τρόπο. Για παράδειγμα ή λέξη «φθόνος» έτυμολογεΐται άπό τό ρήμα «φθίνω», πού σημαίνει μειώνομαι. Καί πραγματικά ό φθόνος ως συναίσθημα σιγά-σιγά μäs φθίνει, μäs καταστρέφει, ύποσκάπτοντας ακόμη καί τήν ύγεία μας. Αντίθετα, όταν θέλουμε νά χαρακτηρίσουμε κάτι πού είναι τόσο πολύ ώστε νά μήν τελειώνει, χρησιμοποιούμε τή λέξη «άφθονο». Η λέξη «άγαλμα» έτυμολογεΐται άπό τό «άγάλλομαι» (=εύχαριστιέμαι), έπειδή, όταν βλέπουμε ένα όμορφο ά-

γαλμα, ή ψυχή μας άγάλλεται. Από εδώ προέρχεται ή λέξη «άγαλλίαση», πού είναι σύνθετη άπό τίς λέξεις άγάλλομαι + ίαση (=θεραπεία). Έξάλλου είναι γνωστό πόσο ή ψυχική μας κατάσταση συνδέεται άμεσα μέ τή σωματική μας ύγεία.

Άλλο χαρακτηριστικό τής γλώσσας μας είναι ή μουσικότητα. Άκόμη καί ό πολύς Γίββων έλεγε: «Οί τόνοι τής έλληνικής γλώσσας είναι μουσικά σημεία πού μαζί μέ τούς κανόνες προφυλάττουν άπό τήν παραφωνία μία γλώσσα κατ' έξοχήν μουσική, όπως κάνει ή άντίστιξη, πού διδάσκεται στα ώδεία ή οί διέσεις καί ύφέσεις, πού διορθώνουν τίς κακόηχες συχορδίες».

Επιπλέον, τά Έλληνικά είναι ή μόνη γλώσσα στόν κόσμο πού όμιλείται καί γράφεται συνεχώς επί 4.000 τουλάχιστον συναπτά έτη. Ο νομπελίστας ποιητής μας Όδυσσεάς Έλύτης ύπογράμμισε: «Έγώ δέν ξέρω νά ύπάρχει παρά μία γλώσσα, ή ένιαία Έλληνική γλώσσα. Τό νά λέει ό έλληνας ποιητής, ακόμα καί σήμερα, ό ούρανός, ή θάλασσα, ό ήλιος, ή σελήνη, ό άνεμος, όπως τό έλεγαν ή Σαπφώ καί ό Άρχίλοχος, δέν είναι μικρό πράγμα. Είναι πολύ σπουδαίο. Έπικοινωνούμε κάθε στιγμή μιλώντας μέ τίς ρίζες πού βρίσκονται εκεί. Στα Άρχαΐα». Ένώ ό επίσης νομπελίστας ποιητής Γιώργος Σεφέρης σημειώνει: «Άπό τήν εποχή πού μίλησε ό Όμηρος ως σήμερα, μιλούμε, άνασαινούμε καί τραγουδούμε τήν ίδια γλώσσα».

Η έλληνική γλώσσα, ήδη άπό τά έλληνιστικά χρόνια, άρχισε νά έπιδρά στο λεξιλόγιο διαφόρων λαών, ιδιαίτερα μετά τίς μεταφράσεις τών κειμένων τής πρώιμης χριστιανικής γραμματείας. Η έπίδρασή της ύπήρξε ακόμη μεγαλύτερη στα χρόνια μετά τήν άλωση τής Κωνστα-

ντινούπολης, όταν πλήθος Έλλήνων άφησαν τίς τουρκοκρατούμενες περιοχές και κατέφυγαν στή Δύση.

Συνεπώς, δικαιολογημένα ύποστηρίζει ή Mariianne McDonald (πρωτεργάτης του TLG): «'Η γλώσσα τής έλευθερίας, ό ένδοξος θησαυρός τής 'Ελλάδος, ή δόξα τής 'Ελλάδος, άνήκει σέ όλους μας και έχει διαμορφώσει τήν έπιστημονική και λογοτεχνική κληρονομιά του δυτικού κόσμου...

'Η ιστορία τής ελληνικής γλώσσας άποτελει τήν ιστορία τής φιλοσοφικής και πολιτιστικής εξέλιξης του άνθρώπου τής Δύσης. Άπό όλα τά ανθρώπινα δημιουργήματα, ή ελληνική γλώσσα είναι τό καταπληκτικότερο. 'Η γνώση τής ελληνικής γλώσσας, τής ζωής και τών σχέσεων στίς όποιες οί 'Ελληνες εξέφρασαν τή σκέψη τους και τά αισθήματά τους, είναι ουσιαστικά αντιπροσωπευτικά στοιχεία για έναν ύψηλό πολιτισμό. Δέν ύπάρχει πιό όμορφη γλώσσα άπό τήν 'Ελληνική. 'Εχει διατηρήσει τήν όμορφιά της μέσα στους αιώνες, όχι μόνο μέ τή μορφή και τούς ήχους της, αλλά και μέ τίς ήθικές ιδέες πού εκφράζει... Οί 'Ελληνες μάς έδωσαν τό χρυσό μέτρο και τή χρυσή τους γλώσσα... 'Η ελληνική γλώσσα πρέπει νά διαιωνιστεί ως πολύτιμος και ώραιος θησαυρός... Πρέπει νά ξεκινήσουμε μία νέα έκστρατεία για τήν υπεράσπιση τής ελληνικής γλώσσας και τή διατήρηση τής ιστορικής μνήμης του παρελθόντος. 'Η ελληνική γλώσσα είναι ένα γερό κτίσμα όσο ό Παρθενώνας... 'Ας εργαστούμε όλοι μαζί, για νά λαμπρύνουμε τόν θησαυρό τής ελληνικής γλώσσας και νά τόν κάνουμε κτήμα προσιτό σέ όλον τόν κόσμο».

Εύδοξία Αύγουστίνου

ΜΟΛΙΣ ΚΥΚΛΟΦΟΡΗΘΗΚΑΝ

Μέσα στήν πολυτάραχη κοινωνία μας συχνά διασαλεύονται οί διαπροσωπικές μας σχέσεις. Κι είναι γεγονός πώς κάθε αντίπαράθεση και σύγκρουση αφήνει έντονα και ζωηρά τά άποτυπώματά της μέσα μας.

Μπορούμε νά άπαλλαγούμε από αυτές τίς άνεπιθύμητες καταστάσεις; Πώς;

Αύθεντικές άπαντήσεις στα έρωτήματα αυτά προσφέρει τό νέο βιβλίο

«Συμμέροσα συναλλαγή»

**«Συντροφία
μέ τούς
Νεομάρτυρες»**

Άξίζει τά σύγχρονα Έλληνόπουλα νά μαθητεύσουν στίς σεμνές μορφές τών Νεομαρτύρων. Νά γνωρίσουν τή ζωή τους και νά τούς άγιογραφήσουν.

Βιβλιοπωλείο ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ,
Γ. Μπακατσέλου 5, Θεσσαλονίκη
τηλ. 2310 274518

e-shop <http://books.apolytrosis.gr>

Τὰ κριτήρια τῆς πνευματικότητας

Ἡ πνευματική προκοπή τῶν πιστῶν τῆς Θεσσαλονικῆς πυροδοτεῖ τὴν καρδιά τοῦ ἀποστόλου γιὰ ἀδιάλειπτη προσευχή, ὅπως τούς τό γράφει: «**Αδιαλείπτως μνημονεύοντες ὑμῶν τοῦ ἔργου τῆς πίστεως καὶ τοῦ κόπου τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ὑπομονῆς τῆς ἐλπίδος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἔμπροσθεν τοῦ Θεοῦ καὶ πατρὸς ἡμῶν**» (Α' Θε 1,3). Αὐτό εἶναι «ἀπόδειξις τῆς πρὸς τούς Θεσσαλονικεῖς ὑπερβολικῆς ἀγάπης τοῦ μεγάλου Παύλου», σημειώνει ὁ ἅγιος Νικόδημος ὁ ἀγιορεῖτης.

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος χαίρεται καὶ εὐχαριστεῖ τὸν Θεό γιὰ τὴν πνευματικὴ προκοπή τῶν Θεσσαλονικέων, τὴν ὁποία διαπιστώνει καὶ «ζυγίζει» μέ βάση τρία κριτήρια. Ὅπως μπορούμε νὰ ἐξετάσουμε καὶ νὰ μετρήσουμε διάφορα πράγματα πού μᾶς ἐνδιαφέρουν μέ εἰδικὰ ὄργανα, π.χ. τό βάρος μας μέ τή ζυγαριά, τὴν καρδιά μας μέ καρδιογράφημα, τὸν ἐγκέφαλό μας μέ ἐγκεφαλογράφημα κτλ., ἔτσι ὑπάρχει τρόπος νὰ ζυγίσουμε καὶ νὰ μετρήσουμε τὴν πνευματικὴ μας προκοπή. Εἶναι τὰ τρία κριτήρια πού ἀναφέρει σ' αὐτόν τὸν στίχο ὁ ἀπόστολος: ἡ πίστη, ἡ ἀγάπη, ἡ ἐλπίδα. Μ' αὐτὰ ἐλέγχουμε τό πνευματικό μας βάρος, τὴν πνευματικὴ μας κατά-

σταση.

Ἡ **πίστη**, ὅπως ἐξηγεῖ ὁ ἀπόστολος Παῦλος ἄλλου, εἶναι «ἐπιζομένων ὑπόστασις, πραγμάτων ἔλεγχος οὐ βλεπομένων» (Ἐβ 11,1). Ὅλα ὅσα συνδέονται μέ τίς ἐνέργειες, τὴν ἀγάπη καὶ τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ τὰ μελετοῦμε καὶ τὰ γνωρίζουμε μέ τὴν πίστη. Ἀλλὰ ἡ πίστη δέν εἶναι κάτι θεωρητικό. «Ἡ πίστις χωρὶς τῶν ἔργων νεκρά ἐστίν», λέγει ὁ ἀδελφόςθεος Ἰάκωβος (2,20). Ἔχουμε πίστη, ὅταν ἔχουμε ἔργα πίστεως. Καὶ ἔργα πίστεως εἶναι τὰ τολμηρὰ ἐκεῖνα ἄλματα πού κάνει ὁ πιστός μέ αὐταπάρνηση, μέ θυσία καὶ ἀγάπη πρὸς τὸν Θεό. Ἔργο πίστεως εἶναι ἡ μετάνοια, δηλαδή ἡ ἀλλαγὴ ζωῆς καὶ πορείας, ἡ ἄρνηση τῆς ἀμαρτίας καὶ ἡ μίμηση τῆς ἀγίας ζωῆς τοῦ Χριστοῦ. Ἀκόμη, ἔργα πίστεως εἶναι ἡ προσευχή, ἡ ἐξομολόγηση, ἡ θεία Κοινωνία, ὁ ἀγώνας καὶ ἡ ἀγωνία νὰ επικρατήσῃ ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ στόν κόσμο.

Πίστη, πολὺ ἀπλά, εἶναι νὰ δεχθοῦμε μέ ἐμπιστοσύνη ὅ,τι μᾶς προσφέρει ὁ Θεός, νὰ ὑποταχθοῦμε στό θέλημά του καὶ νὰ μείνουμε γιὰ πάντα ἐνωμένοι μαζί του. Αὐτό τό ἔργο ὅμως εἶναι τό πιό βαρὺ καὶ δύσκολο, διότι μᾶς ὑποχρεώνει κάθε στιγμὴ νὰ πεθαίνουμε καὶ νὰ ἀνα-

σταινόμαστε· νά νεκρώνουμε τή λογική, τά θελήματα καί τίς ἐπιθυμίες τοῦ σαρκικοῦ, τοῦ χωματένιου ἀνθρώπου πού ἔχουμε μέσα μας καί νά ἀντιμετωπίζουμε τά πράγματα μέ «νοῦν Χριστοῦ». Νά μᾶς κυβερνᾷ ὁ Χριστός. Αὐτό εἶναι τό ἔργο τῆς πίστεως.

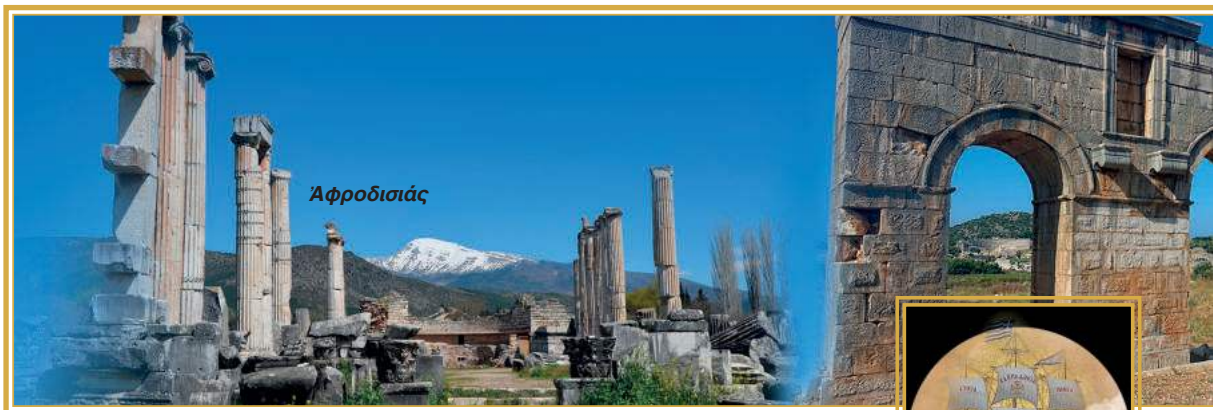
Γνώρισμα τῶν πιστῶν μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ εἶναι καί ἡ **ἀγάπη**. Ἡ ἀγάπη μέ τίς δύο κατευθύνσεις: πρὸς τόν Θεό καί πρὸς τούς ἀνθρώπους. Ἐπίδειξε ὅτι πιστεύουμε καί ἀγαποῦμε τόν Θεό εἶναι ἡ ἀγάπη πρὸς τούς ἀδελφούς: «ἐν τούτῳ γνώσονται πάντες ὅτι ἐμοὶ μαθηταί ἐστε, ἐὰν ἀγάπην ἔχητε ἐν ἀλλήλοις» (1ω 13, 35 πρβλ. Α΄ 1ω 4,20-21). Ὅπως ὁ Χριστός μᾶς ἀγάπησε καί θυσιάστηκε γιά μᾶς, ἔτσι καί ἐμεῖς ὀφείλουμε νά ἀγαποῦμε καί νά θυσιαζόμαστε γιά τούς ἀνθρώπους, τά παιδιά τοῦ Θεοῦ. Ἡ ἀγάπη αὐτῆς τῆς ποιότητας δέν εἶναι εὐκόλη ὑπόθεση. Γι' αὐτό ὁ ἀπόστολος μιλά γιά «κόπο». Στή ζυγαριά τῆς συγχωρητικότητας καί τῆς ἐλεημοσύνης μποροῦμε νά ζυγίζουμε μέ ἀκρίβεια αὐτόν τόν κόπο. Ὁ ἅγιος Κοσμάς ὁ Αἰτωλός σέ μία διδαχή του τό ἐξηγεῖ πολύ ἀπλά: «Ἐγώ ἔχω ψωμί νά φάγω, ἐσύ δέν ἔχεις· ἀνίσως καί σου δώσω κομμάτι καί σέ, ὅπου δέν ἔχεις, τότε φανερώνω πώς σέ ἀγαπῶ. Ἀμή ἐγώ νά φάγω ὅλο τό ψωμί καί ἐσύ νά πεινάς, τί φανερώνω; Πώς ἡ ἀγάπη ὅπου ἔχω εἰς σέ εἶνε ψεύτικη... Εἶσαι λυπημένος· ἀπέθανεν ἡ μήτηρ σου, ὁ πατήρ σου· ἀνίσως καί ἔλθω νά σέ παρηγορήσω, τότε εἶνε ἀληθινή ἡ ἀγάπη μου. Ἀμή ἀνίσως σύ κλαίης καί θρηνηῖς καί ἐγώ τρώγω, πίνω καί χορεύω, ψεύτικη εἶνε ἡ ἀγάπη μου ... Μέ ψεύτικην ἀγάπην δέν πηγαίνομεν εἰς τόν παράδεισον».

Τό τρίτο κριτήριο πνευματικότητας

εἶναι ἡ **ἐλπίδα**, ὄχι ὡς μία ἀόριστη καί ἀβέβαιη ἀπαντοχή, ἀλλά ὡς βίωση τῆς μέλλουσας πραγματικότητας. Μέ τήν ἐλπίδα π.χ. ὁ πιστός δέν περιμένει νά ἀρχίσει ἡ αἰώνια ζωή μετά τόν θάνατό του. Τή ζεῖ ἀπό τώρα, ἀπό τή στιγμή πού γνώρισε τόν Χριστό καί ἐπιβεβαιώνει τόν λόγο τοῦ Κυρίου ὅτι «αὕτη δέ ἐστίν ἡ αἰώνιος ζωή, ἵνα γινώσκωσί σε τόν μόνον ἀληθινόν Θεόν καί ὄν ἀπέστειλας Ἰησοῦν Χριστόν» (1ω 17,3). Μερικά παραδείγματα ἀπό τήν καθημερινή μας ζωή βοηθοῦν νά συλλάβουμε τό νόημα τῆς χριστιανικῆς ἐλπίδας: α) Ὁ ἔμπορος ἀγοράζει ἀπό κάποιον παραγωγό τά προϊόντα, τά συσκευάζει, δίνει τήν προκαταβολή, τό καπάρο, καί τά ἀφήνει στήν ἀποθήκη τοῦ παραγωγοῦ γιά λίγο, μέχρι νά ἔλθει ὁ καιρός νά τά παραλάβει. Ὁ παραγωγός, ἀπό τήν ὥρα πού πήρε στό χέρι τήν προκαταβολή, δέν ἔχει πλέον καμία ἀγωνία γιά τά προϊόντα του. Εἶναι σάν νά τά ἔχει πουλήσει. β) Ὁ ὑποψήφιος, πού ἔδωσε ἐξετάσεις γιά τήν εἰσαγωγή του στό πανεπιστήμιο, βλέπει τό ὄνομά του στή λίστα τῶν ἐπιτυχόντων. Αὐτό ἀρκεῖ γιά νά αἰσθάνεται φοιτητής κι ἄς μήν ἔκανε ἀκόμη τήν ἐγγραφή του στό πανεπιστήμιο. γ) Κληρονομεῖ κάποιος μία μεγάλη περιουσία. Ἀπό τήν ὥρα πού λαμβάνει τή σχετική ἐπιταγή, παρότι δέν εἰσέπραξε ἀκόμη τά χρήματα, χαίρεται διότι ἔγινε πλούσιος.

Ἔτσι καί ὁ πιστός. Προγεύεται ἀπό ἐδῶ, μέσα στή ζωή τῆς Ἐκκλησίας, τήν αἰώνια ζωή καί ἔχει χειροπιαστή ἐλπίδα γιά ὅσα τόν περιμένουν μετά θάνατον. Αὐτή ἡ ἐλπίδα τροφοδοτεῖ τήν ἀγάπη του καί τόν δυναμώνει, ὥστε νά ὑπομένει πειρασμούς, θλίψεις καί δυσκολίες.

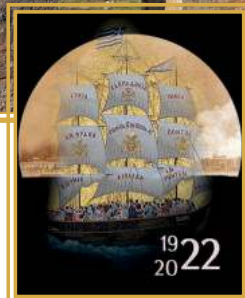
Στέργιος Ν. Σάκκος

Αφροδισιάς

Ίστορικές μνημές

Πατροζονική μικρασιατική γη!

Β'

Συνεχίζουμε τό μικρό όδοιπορικό μας στίς αλύτρωτες πατρίδες, όπου όλα βο-ούν γιά τόν έλληνικό παλμό.

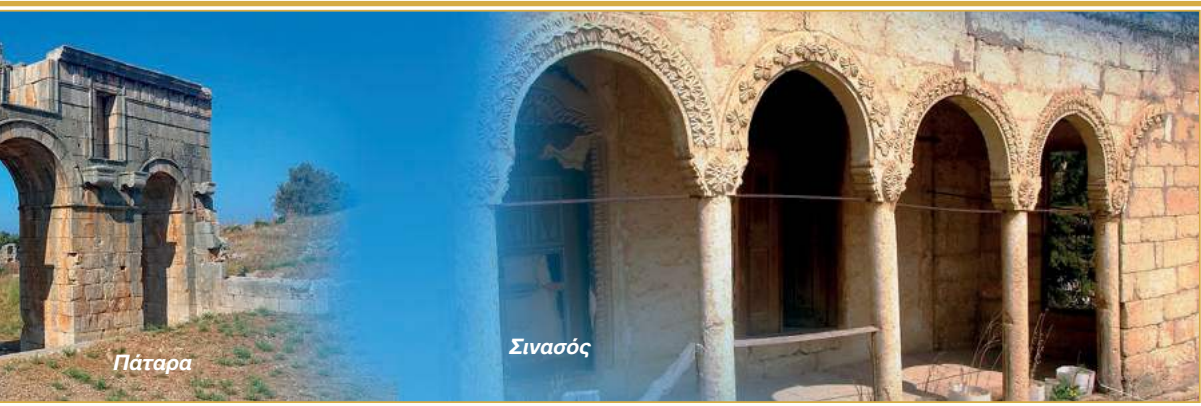
«Απ' όλες τίς πόλεις τής Άσίας, αὐτήν διάλεξα γιά δική μου!», γράφει ὁ αὐτοκράτορας Ὁκταβιανός Αὐγουστος. Εἶναι ἡ μεγάλη πόλη τής Καρίας, ἡ Αφροδισιάς, χτισμένη ἐξ ὀλοκλήρου ἀπό λευκό μάρμαρο. Παίρνει τό ὄνομά της ἀπό τό ξακουστό ἱερό τής θεᾶς Αφροδίτης, πού γύρω στό 400 μ.Χ. μετατρέπεται σέ χριστιανικό ναό τῶν Ἀρχαγγέλων. Θεωρεῖται ἡ πρωτεύουσα τῶν εἰκαστικῶν τεχνῶν ὄλου τοῦ κόσμου. Διαθέτει τή μακροβιότερη σχολή γλυπτικῆς τής ἀρχαιότητας, ἀφοῦ λειτούργησε περισσότερο ἀπό ἐπτὰ αἰῶνες. Ἐδῶ ἀναδεικνύεται ὁ φιλόσοφος Ἀλέξανδρος, ὁ «δεύτερος Ἀριστοτέλης». Εἶναι ὁ πρῶτος πού μελέτησε τό οὐράνιο τόξο. Ἡ περιοχή ἀνάμεσα στό πρωτεύον καί δευτερεῖον τόξο τοῦ οὐράνιου τόξου εἶναι πιά σκοτεινή ἀπό τό ὑπόλοιπο μέρος τοῦ οὐρανοῦ. Πρός τιμή του ἡ σκοτεινή αὐτή ζώνη ὀνομάζεται μέχρι σήμερα ἀπό τούς ἐπι-

στήμονες ἡ «Λωρίδα τοῦ Ἀλεξάνδρου».

Καί μόνο τά λείψανα τῶν ἀνασκαφῶν μαρτυροῦν τό ὑψηλό πολιτιστικό της ἐπίπεδο. Στά ρωμαϊκά χρόνια ἔχει νά ἐπιδείξει τή μεγαλύτερη ἀγορά σ' ὅλη τήν αὐτοκρατορία: 2.000 χιλιάδες καταστήματα τήν ἀπαρτίζουν. Διαθέτει ἐξαιρετικῆς τελειότητας λουτρά μέ κεντρική θέρμανση καί ἀρχαῖο μαρμαρίνο στάδιο, λαμπρό μνημεῖο τής ἀρχαιότητας, χωρητικότητας 30.000 θεατῶν. Τοῦτο τό μεγαλόρρημα ἔχουν πρότυπο τά σύγχρονα στάδια ποδοσφαίρου.

Τά ἐρείπια τής Αφροδισιάδας βρίσκονται σήμερα κοντά στό χωριό Γεῖρά. Λόγω τῶν ἐκπληκτικῶν ἀρχαιολογικῶν εὐρημάτων της, μέ ἐντολή τής τουρκικῆς κυβέρνησης, τό χωριό μεταφέρθηκε πιά πέρα!

Μιά ἀπό τίς ἀρχαιότερες ἑλληνικές πόλεις τής Λυκίας, στά νότια παράλια τής Μικρᾶς Ἀσίας, εἶναι τά Πάταρα, ἀποικία τῶν Δωριέων. Τό ὄνομά της προέρχεται ἀπό τόν Πάταρο, γιό τοῦ Ἀπόλλωνα. Ὅταν ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος ἐλευθερώνει τήν πόλη ἀπό τούς Πέρσες, τοποθετεῖ διοικητή της τόν περίφη-

μο ναύαρχο του Νέαρχο.

Ἡ ἀρχαιολογική σκαπάνη πρόσφατα ἔφερε στό φῶς τό μεγάλο της θέατρο καί τό βουλευτήριο, ἐκεῖ πού συνεδρίαζαν οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς Λυκιακῆς Συμπολιτείας. Τά Πάταρα εἶναι μία ἀπό τίς δεκαεπτά πόλεις τῆς Λυκίας πού ἐξέλεξαν ἀντιπροσώπους γιά τό συνέδριο τῆς διοίκησης τῆς ὁμοσπονδίας. Στήν εἴσοδο τοῦ ἀρχαίου θεάτρου ἦταν γραμμένο τό σύνταγμα τῆς Λυκιακῆς Ὅμοσπονδίας, τῆς πρώτης αὐτῆς Συμπολιτείας στόν κόσμο, τῆς πρώτης «ένωσης δημοκρατιῶν» τοῦ κόσμου. Αὐτό τό σύνταγμα ἀποτέλεσε πηγή ἔμπνευσης γιά τούς Ἀμερικανούς: τέσσερα θεμελιώδη ἄρθρα τοῦ συντάγματος τῶν ΗΠΑ εἶναι αὐτολεξεῖ παρμένα ἀπό τό ἀρχαῖο ἑλληνικό σύνταγμα τῆς Λυκίας! Ὁ τέως Πρόεδρος τῆς Ἀμερικῆς Ντόναλντ Τράμπ στήν ὁμιλία του τῆς 25^{ης} Μαρτίου 2018, στόν Λευκό Οἶκο, μέ ἀφορμή τήν ἐπέτειο τῆς Ἑλληνικῆς Παλιγγενεσίας, κατέθεσε: «Πηγαίνουμε πίσω, ἀρκετές χιλιάδες χρόνια, στήν Ἀρχαία Ἑλλάδα, τή γενέτειρα τῆς δημοκρατίας, καί πραγματική γενέτειρα τοῦ δυτικοῦ πολιτισμοῦ. Στά ὁμοσπονδιακά μας ἔγγραφα φαίνεται πώς οἱ ἰδρυτές πατέρες μας χρειάστηκαν τή σοφία τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων στό πολιτειακό τους σύστημα, γιά νά φτιάξουν τό δικό μας σύνταγμα».

Τά Πάταρα ἔχει ιδιαίτερη πατρίδα

του ὁ ἐπίσκοπος Μύρων τῆς Λυκίας καί θαυματουργός ἅγιος Νικόλαος.

Ταξιδεύουμε πρὸς τό κέντρο τῆς Μικρᾶς Ἀσίας καί σταθμεύουμε στή Σινασό τῆς Καππαδοκίας. Περιγηγῆτες τῆ χαρακτηρισαν «Ὁ Φάρος τῆς Καππαδοκίας», «Ἑλληνική ὄασις», «Ἀστὴρ ἐν τῷ σκότει», «Ἀθῆναι ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ» καί «Τό κέντρο τῆς ἑλληνικῆς ἀναγεννήσεως στήν Καππαδοκία»! Εἶναι ἡ πιό ἀνθηρή πολιτεία τῆς Καππαδοκίας καί τό κέντρο τοῦ καππαδοκικοῦ ἑλληνισμοῦ.

Ἰδιαίτερα τόν 19^ο αἰῶνα παρουσιάζει ἔντονη πνευματική κίνηση. Καί νά, ξεφυτρώνουν ἑλληνικά σχολεῖα, Ἀρρεναγωγεῖο, Παρθεναγωγεῖο, Νηπιαγωγεῖο. Λειτουργεῖ ξενώνας, ἀναγνωστήριο. Καλοῦν καθηγητές ἀπό τήν Ἀθήνα, γιά νά μορφώσουν τά παιδιά τους. Διαφημίζεται ἡ ποιότητα τῆς παιδείας τους. Καταφθάνουν μαθητές κι ἀπό τήν Καισάρεια κι ἀπό τό μακρινό Ἴκόνιο. Τό Παρθεναγωγεῖο εἶναι χτισμένο διακριτικά, γιά νά μήν προκαλεῖ τούς Τούρκους, πού δέν μορφώνουν τά κορίτσια τους. «Ἐνα ὁμορφο ἐκκλησάκι, ἀφιερωμένο στούς προστάτες τῆς παιδείας, τούς Τρεῖς Ἱεράρχες, κοσμεῖ τό Ἀρρεναγωγεῖο.

Παρόλο πού οἱ Τοῦρκοι ἔχουν κυριαρχήσει στή Μικρά Ἀσία, ἡ Σινασός ἀπό τόν 17^ο αἰ. μ.Χ. κυβερνιέται ἀπό ἀνεξάρτητη μὴ ὀθωμανική Ἀρχή, τῆ Δημογεροντία. Ἡ Δημογεροντία ἐπιλύει κάθε πρό-

βλημα πού παρουσιάζεται μεταξύ τών Ἑλλήνων, γιατί θεωρεῖ ντροπή νά ὀδηγηθεῖ κάποια ὑπόθεσή τους στίς ὀθωμανικές ἀρχές. Ἀρνάκια μέσα στούς λύκους εἶναι οἱ Σινασίτες κι ὅμως δραστηριοποιούνται καί δημιουργοῦν πολιτισμό. Ἐπίσης, σινασίτες ἔμποροι ἔχουν στά χέρια τους τό μονοπώλιο τοῦ χαβιαριοῦ ἀπό τήν Κασπία θάλασσα μέχρι τήν Κωνσταντινούπολη καί τά κράτη τῆς Εὐρώπης. Ἄξιες προσοχῆς εἶναι οἱ οἰκοδομές τῆς Σινασοῦ. Κανένα ἀρχοντικό δέν ἔχει ὅμοια πόρτα μέ κάποιο ἄλλο. Γιά τά μεγαλύτερα ἀρχοντικά τῆς ἡ UNESCO χαρακτηρίσε τήν πόλη διατηρητέο οἰκισμό.

Μετά τή Συνθήκη τῆς Λωζάνης (24-7-1923), οἱ Σινασίτες ξεριζώνονται ἀπό τά πατρογονικά τους χώματα. Στίς νέες πατρίδες, Νέα Σινασό Εὐβοίας, Ἀθήνα, Θεσσαλονίκη, φτιάχνουν τίς προσφυγικές ἐστίες τους.

«Σήμερον ἀναχωροῦμεν οἱ τελευταῖοι, οἱ ὅποιοι ἀπεμείναμεν εἰς τήν Σινασόν... Ἡ τελευταία θλιβερά αὕτη ἔξοδος ἀπό τῆς γενετῆρας μας Σινασοῦ ἀπαρτίζεται ἀπό ὀκτώ ἀμάξια. Σοῦ ἀπευθύνω, φιλότῃ μου Πατρίδα, τό ὕστατο χαῖρε. Ἔχε γειά γιά πάντα.

Ἐν Σινασῶ τῇ 24^ῃ Ὀκτωβρίου 1924.

Λάζαρος Τακαδόπουλος».

Ὀκτώ ἀμάξια βλέπει ὁ Τοῦρκος νά χάνονται στή στροφή τοῦ δρόμου καί γελά ἱκανοποιημένος. Τούς ξεκλήρισε, τούς ἀφάνισε ἐπιτέλους! Μά ὁ κάθε Σινασίτης, ὁ κάθε Μικρασιάτης κουβαλᾷ, μαζί μέ τό βίος του, τήν εὐσεβή ψυχή του, τά ἱερά καί τά ὄσια τῆς πίστεως τών πατέρων του. Κρατᾷ τήν πνευματική καί πολιτιστική κληρονομιά του, πού δέν χάθηκε, δέν λεηλατήθηκε ὅποιος ὀδοστρωτήρας κι ἄν πέρασε ἀπό πάνω τῆς. Ἡ καρδιά του ὀρεξάτη κρύβει μιά δύναμη μυστική, πού θά ξαναλάμψει, θά ξαναδημιουργήσει ὅπου ἐγκατασταθεῖ... Ὅπως κι ἔγινε καί μᾶς κατέπληξε!

*(Συνεχίζεται)
Ἑλληνίς*

Φίλοι μας συνδρομητές,

Ἡ ἡμερομηνία λήξης τῆς συνδρομῆς σας (12 εὐρώ) ἀναγράφεται στήν ἐτικέτα τοῦ φακέλου ἀποστολῆς. Παρακαλοῦμε πολύ φροντίστε γιά τήν ἀνανέωσή της, καθώς καί γιά τήν ἐξόφληση τυχόν παλαιότερων ὀφειλῶν.

Κάθε ἐπιπλέον προσφορά εὐπρόσδεκτη.

**Ἀριθμός λογαριασμοῦ
Τράπεζας Πειραιῶς:
6074 010115 324**

Γιά τούς συνδρομητές τοῦ ἐξωτερικοῦ:

**IBAN: GR 94 0171 0740
0060 7401 0115 324**

Παρακαλοῦμε πολύ ἡ κατάθεση νά γίνεται μέ τό ὀνοματεπώνυμο στό ὁποῖο ἀποστέλλεται τό περιοδικό καί νά σημειώνεται ἕνα τηλεφῶνο ἐπικοινωνίας.

Γιά κάθε ἀπορία μορεῖτε νά ἐπικοινωνήσετε μαζί μας τηλεφωνικά στό
2310 270630.

ΟΙ ΚΟΛΟΝΕΣ ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΒΑΣΙΛΑΙΝΑΣ

Οι δύο κολόνες της Μητροβασιλαινας, έξω απ' την Αγία Βαρβάρα στο Άλικο.

Στάθηκε διστακτικός έξω απ' την πόρτα της Μητροβασιλαινας. Ήταν χήρα και πάμφτωχη. Ο παπάς, βέβαια, τόν έστειλε να χτυπήσει όλες τις πόρτες και στο Άλικο και στην Τρέμουλη. Μά δεν του πήγαινε η καρδιά. Κι ήταν σίγουρος πώς θα συμφωνούσαν και τὰ δύο χωριά ότι δεν ήταν πρόπον να άπευθυνθούν στή χήρα πού δούλευε σκληρά, για να ζήσει τὰ όρφανά της.

Ήταν σπουδαίο αυτό πού είχε να τούς πει ο παπάς: Τώρα τὰ πράματα άλλαξαν, μετά τό «Χάτι Χουμαγιούν» (1856) ο Σουλτάνος έδωσε και σύνταγμα, οί Τουρκοί πιά δεν θά τούς άπαγόρευαν να χτίσουν εκκλησιά. Σέ κάποια χωριά ήδη είχαν ξεκινήσει καιρός να άποκτήσουν κι αυτοί. Όλοι θά βοηθούσανε, ο καθένας με ό,τι μπορούσε, ώστε να γίνει κι η δική τους εκκλησιά.

Φουρκίστηκε, όταν τό 'μαθε η Μητροβασιλαινα. Φουριόζα σηκώθηκε τήν ίδια ώρα να πάει να κάνει τὰ παράπονά της στην έπιτροπή.

-Έμένα για όθωμανή με λογαριάζετε; Γιατί μ' αφήσατε άπ' έξω; Δεν είμαι χριστιανή και στερεείτε άπό μένα και τὰ παιδιά μου τήν εύλογία να κάνω κάτι για τό σπίτι του Θεού;

Κοιτάχτηκαν τὰ μέλη της έπιτροπής με μάτια όλο ντροπή. Δεν ήθελαν να βάλουν βάρος στή φτωχούλα του χωριού, αλλά η φτωχούλα με τήν πλούσια καρδιά επέμενε να της αναθέσουν κάποιο έργο για τήν καινούργια εκκλησιά.

Άφου σκεφτήκανε ώρα πολλή, της είπανε ότι χρειαζόντουσαν δύο κολόνες πέτρινες, για να γίνει τό στέγαστρο στην είσοδο, αλλά δεν ήταν και ανάγκη, ούτε έπειγον.

Έφυγε χωρίς να πει τίποτε άλλο η Μητροβασιλαινα. Παρά μόνο ότι οί κολόνες θά ήταν η δικιά της προσφορά.

Όλο τόν Βούρκο γύρισε, να βρει πέτρες κατάλληλες και να τις πελεκήσει κατά πώς έκανε ο συγχωρεμένος ο Μήτρος της πού 'ταν σπουδαίος μάστορας κι ήμέρευε τήν πέτρα. Άφωνο παρακολουθούσε τό χωριό τή χήρα να ζαλώνεται μία-μία τις πέτρες της και να τις κουβαλά ως τό κοιμητήρι του χωριού, μπροστά στην εκκλησιά.

Όσα χρόνια κι αν πέρασαν άπό τότε, όσα βάσανα κι αν βρήκαν τόν τόπο κι όλες του τις εκκλησιές, δεν στάθηκαν ικανά να σβήσουν τή θυσία της πού μένει άνεξιτήλη. Μέχρι σήμερα στέκονται εκεί όρθές, έξω απ' τήν Αγία Βαρβάρα στο Άλικο, οί δύο κολόνες της Μητροβασιλαινας, να είσπράττουν τόν θαυμασμό για τήν υπερβατική άξια πού μπορεί να κρύβει τό «δίλεπτο» μιας χήρας.

Μαρτινιανή

Στίς 7 Φεβρουαρίου

Ό χώρος στάθμευσης των αυτοκινήτων του νοσοκομείου ήταν γεμάτος και ή κ. Στέλλα περίμενε υπομονετικά να φύγει κάποιος, για να παρκάρει στη θέση του. Μπροστά από αυτήν περίμεναν άλλα τρία αυτοκίνητα και πήρε ήρεμη τό κομποσκοίνι στα χέρια της. Μνημόνευσε όλους τους άσθενείς που ήξερε κι ύστερα έκανε κι ένα κομποσκοίνι για τους γιατρούς και τό νοσηλευτικό προσωπικό που πάλευαν καθημερινά με τόν θάνατο. Τό κορνάρισμα, που άκούστηκε παρατεταμένο από τό αυτοκίνητο που ήταν πίσω από αυτήν, τής έδωσε να καταλάβει ότι ήρθε ή σειρά της να σταθμεύσει. Άφησε τό αυτοκίνητό της κλειδωμένο και γύρισε να πει ένα συγγνώμη στον οδηγό που έκνεύρισε με τήν άργοπορία της.

- Στέλλα, έσύ; Άκουσε μία γνωστή φωνή να τής μιλάει, μά έτσι καθώς ήταν καλυμμένη από τήν προστατευτική μάσκα, δέν τή γνώρισε άμέσως.

- Έχεις κι έσύ συμπτώματα; τή ρώτησε, και τότε κατάλαβε πώς ήταν ή Μαίρη, ή συνάδελφος της στό τελευταίο σχολείο που δούλεψε δύο χρόνια προτού πάρει σύνταξη.

Χαμογέλασε ή κ. Στέλλα και τήν καθησύχασε άμέσως.

- Όχι, όχι δέν έχω συμπτώματα, καλή μου, για άλλο λόγο ήρθα. Έσύ μάλλον έχεις, για να μέ ρωτᾶς αν έχω κι εγώ, τής είπε με ενδιαφέρον.

- Ναί, έχω πυρετό κι είπα να έρθω νωρίς να τό προλάβω.

Ή θέση που άδειασε έκανε τή Μαίρη να άφήσει άπότομα τήν κουβέντα και να

πάει από τήν άλλη πλευρά που μόλις έφυγε ό προηγούμενος.

- Τά λέμε..., τής φώναξε βιαστικά ή Στέλλα κι άνηφόρισε πρὸς τό κεντρικό κτήριο.

Μόλις μπήκε, ένιωσε ένα σφίξιμο στήν καρδιά της. Αυτή ή γνωστή μυρωδιά του νοσοκομείου κι ή έντονη κινητικότητα του προσωπικού τήν έκαναν να νιώσει ένα φόβο και μία άγωνία.

- Παρακαλώ, κυρία μου, τή σταμάτησε ένας τής ασφάλειας.

- Έχω ραντεβού στό όγκολογικό, του άπάντησε και έδειξε τά χαρτιά της.

Άνέβηκε με τά πόδια στόν δεύτερο όροφο που ήταν τό όγκολογικό και στάθηκε στόν διάδρομο. Έπιασε άσυναίσθητα τά όμορφα άσπρα σγουρά μαλλιά της και δίχως να τό καταλάβει τής ήρθαν δάκρυα.

- Είμαι...

- Ή κυρία Στέλλα! φώναξε με ένθουσιασμό ό γιατρός, που έμφανίστηκε εκείνη τήν ώρα μπροστά της χαμογελαστός.

- Ναί, άπάντησε ξαφνιασμένη εκείνη.

- Κι εγώ ό Χρήστος ό Σωτηρόπουλος, άπάντησε πιό πολύ συγκινημένος αυτή τή φορά ό γιατρός.

- Ό Χρήστος ό γιατρός; Ρώτησε ή κ. Στέλλα κι εκείνος αντί για άπάντηση πήρε τά χέρια της μέσα στα δικά του και τά φίλησε.

- Σπάω κάθε πρωτόκολλο σήμερα, κυρία μου, έχω να σᾶς συναντήσω τριάντα όλόκληρα χρόνια, τής είπε και τήν οδηγήσε στό γραφείο του.

Άνοιξε τό συρτάρι του κι έβγαλε από

μέσα ένα τετράδιο πού φαινόταν πολύ φθαρμένο.

- Όπου βρέθηκα, και στά χρόνια τών σπουδών μου, μά και όπου δούλεψα, τό κουβαλώ μαζί μου. Είναι τό τετράδιο τών Έκθέσεων τής Πέμπτης τάξης. Μας είχατε δώσει τό θέμα «Τί θά γίνω, όταν μεγαλώσω» κι εγώ έγραψα ότι θέλω νά γίνω γιατρός, γιά νά κάνω καλά τούς ανθρώπους...

- Κι εγώ σου έγραψα από κάτω ότι ίσως κάποτε κάνεις καλά και μία κυρία μέ άσπρα μαλλιά, τήν κυρία σου.

- Τό θυμάστε, κυρία; Τό θυμάστε;

- Ποτέ δέν τό ξέχασα, Χρήστο μου, και τό όνομά σου μαζί μέ τά όνόματα όλων τών παιδιών πολλές φορές τό πέρασα από έδω, του άπάντησε, δείχνοντάς του τό πολυχρησιμοποιημένο κομποσκοίνι της.

- Και τώρα ήρθε ή ώρα, κυρία μου! Διάβασα μέ προσοχή τόν φάκελό σας και ήρθα σέ επικοινωνία μέ τόν γιατρό πού σας χειρούργησε. Θά ξεκινήσουμε μαζί έδω τίς χημειοθεραπείες σας και μέ τή βοήθεια του Θεού όλα θά πάνε καλά!

- Έσύ θά μέ αναλάβεις; Τόν ρώτησε χαρούμενη.

- Ναι, εγώ, τής είπε χαμογελώντας. Έκτός... άν δέν μέ έμπιστεύεστε... Όσο γιά τά άσπρα σγουρά μαλλιά σας, σας διαβεβαιώνω ότι θά ξαναφυτρώσουν πιό όμορφα και πιό ζωντανά...

- Πότε ξεκινάμε, παιδί μου; τόν ρώτησε δακρυσμένη.

Πήρε τό ήμερολόγιο στά χέρια του ό όγκολόγος του έπαρχιακού νοσοκομείου και τό κράτησε ανοικτό στόν Φεβρουάριο.

- Λοιπόν, σήμερα έχουμε 2 του μηνός, τί θά λέγατε γιά τή Δευτέρα 7 Φεβρουαρίου;

- Άπίστευτο! Δέν είναι δυνατόν! ψιθύρισε ή κ. Στέλλα.

- Άν δέν σας βολεύει τό όρίζουμε γιά άλλη μέρα, τής μίλησε καθησυχαστικά ό

γιατρός.

- Χρήστο, διάβασε ποιός γιορτάζει στις 7 Φεβρουαρίου, δές, γιατρέ μου!

- Ό όσιος Παρθένιος επίσκοπος Λαμφάκου! Ό άγιος τών καρκινοπαθών!

- Από τήν πρώτη στιγμή πού βγήκαν τά αποτελέσματα τής ιστολογικής εξέτασης, είπα «τά αφήνω όλα στά χέρια σου, Χριστέ μου!». Σήμερα ξέρω πώς ό,τι και νά γίνει, όποια κι άν είναι ή πορεία τής ασθένειάς μου, ό Χριστός μου δέν θά μέ εγκαταλείψει... Ναι, γιατρέ μου, δέν υπάρχει καλύτερη μέρα γιά νά ξεκινήσουμε τήν πρώτη χημειοθεραπεία, είπε και ψάχνοντας μέ τρεμάμενα χέρια στήν τσάντα της, έβγαλε μία μικρή εικόνιτσα του όσιου Παρθενίου και του τήν έδωσε.

- Τή χάριζα σέ όσους καρκινοπαθείς γνώριζα, του είπε συγκινημένη.

- Σάν τίς εικόνιτσες πού μάς δίνετε τότε πού σας είχαμε δασκάλα, τής είπε και τήν έφερε εύλαβικά στά χείλη του.

- Ό,τι φυτέψατε στις καρδιές μας, κυρία, νά ξέρετε ότι δέν πήγε χαμένο, είπε ό γιατρός τήν ώρα πού τήν ξεπροβόδιζε... Θά σας περιμένω τή Δευτέρα... θά σας περιμένω μαζί μέ τόν όσιο Παρθένιο...

Στόν χώρο στάθμευσης του νοσοκομείου γινόταν και páλι ένας χαμός.

- Κι έσύ θετική; Άκουσε νά τή ρωτά λίγο σαρκαστικά ένας άγνωστος άντρας πού έψαχνε θέση.

- Θεέ μου, σέ εύχαριστώ, πού δέν είμαι άρνητική στήν άγάπη Σου, ψιθύρισε κι έβαλε μπρός τό αυτοκίνητό της. Η ούρά τών αυτοκινήτων έφτανε πιά ως τήν πύλη του νοσοκομείου.

- Κάνε, Θεέ μου, όλοι αυτοί οί άνθρωποι νά γίνουν θετικοί στήν κλήση σου, παρακάλεσε, και δέν τής φαινόταν πιά άνίκανος ούτε ό ίός ούτε ό καρκίνος!

Έλένη Βασιλείου

Σχόλιο στην επικαιρότητα

ΒΙΑ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Έντονα άπασχόλησε πρόσφατα τά μέσα ενημέρωσης ή έξαρση τής βίας κατά γυναικών μέ θύτες άνδρες. Ώς συνηθως ή είδηση προβάλλεται μέ έστίαση στή στατιστική. Άποφεύγεται μέ άκρα έπιμέλεια ή διερεύνηση τών αίτιών πού συντελούν στό φαινόμενο, τά όποια βέβαια δέν είναι άποκλειστικά γνώρισμα τής έποχής μας. Ώς λύση οί «είδήμονες» προτείνουν τήν ένθάρρυνση τών γυναικών, πού ζοϋν τό δράμα τής ένδοοικογενειακής βίας, νά καταγγείλουν τόν βίαιο σύζυγο ή σύντροφο καί περιορίζονται συνήθως νά κάνουν γνωστό ότι σέ κάποια άστικά κέντρα λειτουργοϋν ξενώνες βραχυχρόνιας παροχής φροντίδας σέ γυναίκες - θύματα βίας. Έτσι οί πλείστοι αναπαϋονται μέ τήν αίσθηση ότι έπιτέλεσαν τό καθήκον τους!

Ό άνδρας, ισχυρότερος σωματικά, υπήρξε καθ' όλη τή διάρκεια τής ανθρώπινης ιστορίας κατά κανόνα θύτης μέ θύμα τή γυναίκα καί όχι μόνο τή σύζυγό του. Κατά τή διάρκεια πολεμικών συγκρού-

σεων ή σέ περιόδους δουλείας, ή γυναίκα έπεφτε θύμα βάνουρων συμπεριφορών, κυρίως βιασμοϋ ή άρπαζόταν ως λάφυρο από τόν νικητή. Σπάνιες είναι οί περιπτώσεις μέσα στήν ιστορία, κατά τίς όποίες ή γυναίκα άσκησε σωματική βία. Σ' αυτές ή θά χρησιμοποίησε δόλο ή θά ζήτησε τή βοήθεια άλλου άνδρα ή άνδρων μένοντας ήθική άύτουργός.

Είναι από τή φύση του βίαιος ό άνδρας; Κατά τό παρελθόν κάποιοι έρευνητές, έμφοροϋμενοι από υλιστικές αντιλήψεις, άναζήτησαν τά αίτια τής βίας στή δομή του έγκεφάλου του δράστη. Γράφτηκαν πολλά φαιδρά καί άκρως άντιεπιστημονικά γιά τόν γεννημένο έγκληματία (χωρίς βέβαια νά άναφέρονται σέ πάσχοντες από ψυχικές λεγόμενες νόσους). Άργότερα άναπτύχθηκαν καί φιλοσοφικές δοξασίες περί του έλευθέρου ή καταναγκαστικού στίς ανθρώπινες ένέργειες, δίνοντας έλαφρυντικά στοϋς έκάστοτε θύτες. Άν υίοθετοϋνταν αυτές οί θεωρίες, θά όδηγοϋμασταν στήν κατάρ-

ρευση του θεσμού της δικαιοσύνης.

Η Έκκλησία έχει διατυπώσει με σαφήνεια τη θέση ότι ο άνθρωπος, ως πλάσμα του Θεού, είναι ελεύθερος, συνεπώς υπεύθυνος για τις πράξεις και τις παραλείψεις του. Ακόμη και αυτή η θέση ενόχλει αρκετούς στην εποχή μας, οι όποιοι, ενώ υπερτονίζουν το αγαθό της ελευθερίας, αγνοούν το κύριο μέρος του περιεχομένου της, τήν προσωπική ευθύνη· περιορίζουν τήν ανάλυσή της στο έθνικό και κοινωνικοπολιτικό πεδίο. Τους διαφεύγει κατά τρόπο τραγικό το κυριότερο, η πνευματική ελευθερία, καθώς οι πνευματομάχοι έχουν πληθυνθεί δραματικά στον σύγχρονο κόσμο.

Η Έκκλησία θεωρεί θεμελιώδη τόν άγωνα για τήν κατανίκηση των παθών, τά όποια επιβάλλουν στον άνθρωπο τήν πιό φρικτή δουλεία. Προβάλλει τήν ασκητική βιοτή ως προϋπόθεση για τήν κατανίκησή τους. Αλλά τό «ασκητικώς ζήν» χλευάζεται στην εποχή μας, καθώς ό καταναλωτισμός και ή άνευ όριου απόλαυση των ήδονών έχει καταστεί λατρεία. Τό πρότυπο κοινωνικού βίου συμβάλλει τά μέγιστα στην έξαρση δύο από τά πιό φοβερά πάθη, τής φιλαργυρίας, καθώς τό χρήμα άνοίγει πολλές θύρες, και τής φιληδονίας, ή όποια διδάσκεται στο πλέον σημαντικό σχολείο τής εποχής μας, τήν τηλεόραση. Φυσικά από κανέναν μας δέν λείπει και ή ροπή προς τή φιλοδοξία, για νά συμπληρωθεί τό τρίπτυχο των φοβερών παθών, κατά τή διδασκαλία τής Έκκλησίας.

Θέτοντας ως κυρίαρχους στόχους τό χρήμα και τήν ήδονή, ή κοινωνία μας υποθάλλει τήν έγκληματική συμπεριφορά και έν πολλοίς τήν προβάλλει μέ διάφορα μέσα.

Ο σημαντικότερος προαγωγός σε έγκληματικότητα στην εποχή μας είναι ή

τηλεόραση. Η βία και τό σέξ παρελαύνουν σε ταινίες πού -άν και είναι οι πλέον άκατάλληλες- φέρουν τήν ένδειξη «κατάλληλο για έφήβους άνω των 16 έτών». Και βέβαια για τίς «κατάλληλες» από ηλικίας 8 έτών τί νά γράψω; Τί νά γράψω για τίς παιδικές έκπομπές μέ τούς δράκους και τίς μάγισσες; Και τί νά γράψω για τόν βιασμό τής άθώας παιδικής ψυχής μέ τά ήλεκτρονικά παιχνίδια, τά όποια προσφέρουν ως δώρα οι ίδιοι οι οικείοι; Έκει μέ τά άντανακλαστικά σε υπερδιέγερση ό «παίκτης» αγωνίζεται νά ξεπεράσει τόν άγνωστο μέ τήν καλύτερη επίδοση, δηλαδή εκείνον πού σκότωσε περισσότερους κακούς! Και όταν τό παιδί εισέλθει στην έφηβεία, εισέρχεται συνάμα στον σκοτεινό λαβύρινθο του διαδικτύου, όπου τή μεγαλύτερη επισκεψιμότητα κατέχουν οι ίστοχώροι μέ σεξουαλικό περιεχόμενο, κατά φύσιν ή παρά φύσιν.

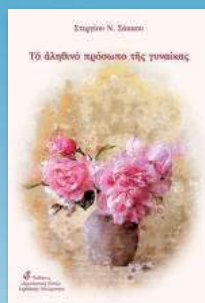
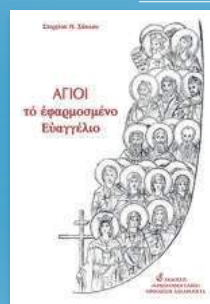
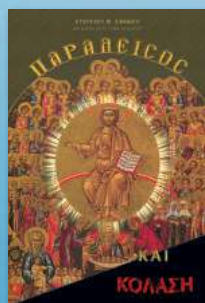
Άξίζει νά παρατηρήσουμε ότι ή άσκηση βίας δέν ξεκινά μετά τή σύναψη κάποιας έρωτικής σχέσης. Έχουν προηγηθεί πολλές πρακτικές έφαρμογές στο σχολικό περιβάλλον, στο όποιο ή βία κατά των άδυνάτων γνωρίζει τρομακτική «άνθηση»! Τό φαινόμενο δήθεν άνησυχεί κατά καιρούς τούς αρμόδιους και ζητούν από τά θύματα νά γνωστοποιούν τίς έναντίον τους επιθέσεις. Είναι τόσο ρηχοί οι τρόποι, τούς όποιους προτείνουν οι ειδικοί για τόν περιορισμό του κακού, πού θά λάβει προσεχώς τρομακτικές διαστάσεις, άν δέν έχει ήδη λάβει.

Άλλά δέν είναι μόνον ή κοινωνία προαγωγός στην έγκληματικότητα, είναι και ή οικογένεια, ή όποια βάλλεται καταιγιστικά μέ τήν ψήφιση νόμων πού άποσκοπούν στη διάλυσή της. Θά ήταν έξαιρετικά ένδιαφέρον νά διεξαχθεί έρευνα όχι μόνο μεταξύ των δραστών έγκλήματος,

ἀλλά καί ἄλλων σοβαρῶν ἀξιό-
ποιων πράξεων. Ἀπό ποιές οἰκο-
γένειες προέρχονται; Ποιά ἦταν
τά παιδικά τους χρόνια; Γνώρισαν
ἀγάπη καί στοργή; Δέχθηκαν ἀ-
γωγή μέ βάση ἠθικές ἀρχές «ξε-
περασμένες» ἢ μέ βάση τήν ἀντι-
θηκική τῆς ἐπικράτησης τοῦ ἰσχυ-
ρότερου, κατά τό πρότυπο τῆς
ἄγριας φύσης; Ἀλλά αὐτά εἶναι
«ψιλὰ γράμματα»! Ἡ νομολογία
δέν ἐπιρρίπτει εὐθύνη στους γο-
νεῖς, παρά μόνον ἄν ὁ δράστης
εἶναι ἀνήλικος. Σέ κάθε ἄλλη πε-
ρίπτωση, ἐφόσον ὁ θύτης παρέ-
βη τόν νόμο, αὐτός καί μόνον θά
ὑποστει τίς συνέπειες.

Γιά μία ἀκόμη φορά ἡ κοινω-
νία μας προσπαθεῖ νά αὐτοδικαι-
ωθεῖ μέ τό προσωπεῖο τῆς ὑπο-
κρισίας. Οἱ ἄθλιες ἀρχές κοινωνι-
κοῦ καί οἰκογενειακοῦ βίου ἔχουν
ἐπικρατήσει μέ ὑπέρμαχους δια-
νοούμενους, πολιτικούς, κοινω-
νικούς ἀναλυτές, ἐπιστήμονες,
οἰκονομικούς παράγοντες, ἀλλά
καί μέ τήν ἔνοχη σιωπή τῶν θρη-
σκευτικῶν ἡγετῶν, οἱ ὁποῖοι πα-
θητικά ἀντιμετώπισαν τή μετάβα-
ση στή μεταχριστιανική ἐποχή. Κι
ὅμως ὅλοι αὐτοί, οἱ κατ' οὐσίαν
ἔνοχοι, σπεύδουν νά μᾶς καθησυ-
χάσουν ὅτι τά πάντα βρίσκονται
ὑπό ἔλεγχο! Εἶναι βέβαιο ὅτι τό
κακό θά ἐκτραχυνθεῖ, καθώς ὑφί-
στανται ὅλες οἱ προϋποθέσεις
ἐξάπλωσής του ἢ μάλλον κυρι-
αρχεῖ ἡ μία καί μοναδική: «Χωρίς
Θεό ὅλα ἐπιτρέπονται» (Ντοστο-
γιέφσκι).

Ἀπ. Παπαδημητρίου

Βιβλιοπωλεῖο ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ,
Γ. Μπακατσέλου 5, Θεσσαλονίκη
τηλ. 2310 274518
e-shop <http://books.apolytrosis.gr>

Συζητώντας τὰ γεγονότα...

Τότε, δικαιολογείται

«Ο κόσμος πάει μπροστά», διατείνονται οί προοδευτικοί, όταν συμβεί νά σχολιάσεις τὰ ὅσα παράλογα ἀποφασίζονται καί γίνονται σχετικά μέ τό θέμα τῆς ὁμοφυλοφιλίας, στήν Ἑλλάδα ἤ καί διεθνῶς. Ἡ Ἑλληνική Πολιτεία ἤδη ἔχει κατοχυρώσει νομικά τόν γάμο, τό σύμφωνο συμβίωσης, τό δικαίωμα στήν ἐργασία, τό δικαίωμα νά διορθώνεται τό φύλο στήν ταυτότητα μέ μία αἴτηση στό Πρωτοδικεῖο καί ἡ ἀναδοχή παιδιῶν. Ἐπιπροσθέτως, σύμπασα ἡ πολιτική κοινότητα -ἀνεξαρτήτως κόμματος- ὑπόσχεται κι ἄλλες «προοδευτικές» παροχές. Κι ὅλο αὐτό τό λέμε «μπροστά»; Ἄν δέν ἔτυχε νά ἀκούσεις ποτέ γιά Σόδομα καί Γόμορρα καί δέν ξέρεις ὅτι στήν ἱστορία κάθε πολιτισμός πού βρισκόταν σέ παρακμή καί ἐκφυλισμό εἶχε ἔντονα αὐτά τὰ ἐκδηλώματα τῆς παρά φύσιν κατάστασης, ἔ, τότε δικαιολογείται νά μπερδεύεις τήν πρόοδο μέ τήν ὀπισθοδρόμηση.

Βίος ἀβίωτος!

Εἰδικές μελέτες παρουσιάζουν αὐξηση τῆς ἐνδοοικογενειακῆς βίας στήν Ἑλλάδα κατά 50% τούς πρώτους 10 μήνες τοῦ 2021 σέ σχέση μέ τούς ἀντίστοιχους τοῦ 2020. Αὐξηση παρουσιάστηκε κατά 5% καί στίς ἀνθρωποκτονίες, συνήθως μεταξύ συγγενικῶν προσώπων. Ὁ λόγος; Ἡ Καραντίνα. Ἡ οἰκογενειακή εὐτυχία ἔχει

πάψει πρό πολλοῦ νά ὑφίσταται. Ἄπ' ὅ,τι φαίνεται ὅμως καί ἡ ἀπλή συνύπαρξη μέ τήν οἰκογένεια δέν ἀντέχεται παραπάνω ἀπό κάποιες “ἀναγκαστικές” στιγμές... Ὅμως γιά ποιά οἰκογένεια μιλάμε, ὅταν ἔχουμε ἀποϊεροποιήσει ἐντελῶς τόν θεσμό αὐτό; Χωρίς τήν εὐλογία τῆς Ἐκκλησίας, χωρίς τήν καλλιέργεια τοῦ λόγου τοῦ Εὐαγγελίου, ὁ βίος μας γίνεται ἀβίωτος. Μακάρι νά τό παραδεχτοῦμε, ἔστω καί μετά ἀπό τὰ ἀποτρόπαια γεγονότα.

Φοβερά νούμερα

Ὁ πληθυσμός τῆς χώρας μας μειώνεται συνεχῶς ἀπό τό 2010, δηλώνουν σχετικά ἐρευνητικά προγράμματα (βλ. www.in.gr). Ἡ ἀπογραφή τοῦ 2021 θά βεβαιώσει ὅτι οἱ κάτοικοι τῆς Ἑλλάδας θά εἶναι κατά 450.000-500.000 λιγότεροι ἀπό κείνους πού ἀπογράφηκαν τό 2011. Κάτοικοι τῆς Ἑλλάδας ἐννοοῦνται καί οἱ ἀλλοδαποί, οἱ μετανάστες, οἱ πρόσφυγες. Ὅποτε μέ τήν ἀπλή λογική οἱ Ἕλληνες κατατάσσονται στά εἶδη πρὸς ἐξαφάνιση... Οἱ περίπου 100.000 ἐκτρώσεις ἐτησίως, ὅπως ὑπολογίζονται, σπάνια ἀφοροῦν ἀλλοδαπές. Εἶναι καθαρά «ἐλληνική» αὐτοκτονία. Ἄλλωστε μόνο τό 26-27% τῶν Ἑλλήνων -σύμφωνα μέ στατιστικές- θεωρεῖ τήν ἔκτρωση ὡς παραβίαση τοῦ δικαιώματος τῆς ζωῆς τῶν ἐμβρύων. Μήπως ὅσοι ἐνδιαφέρονται γιά τό μέλλον αὐτοῦ τοῦ τόπου πρέπει νά ἀναλάβουν πιό ἐντατική δράση;

Πρότυπος Βρεφονηπιακός Σταθμός Η ΘΕΟΤΟΚΟΣ

Τμήματα: Βρεφικό - Μεταβρεφικό
και με το πρόγραμμα ΕΣΠΑ

Γ. Μπαλόγλου 25 - Ξηροκρήνη - Θεσσαλονίκη
Τηλ.: 2310 554.698 e-mail: oxa.theotokos@gmail.com

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ
ΠΑΙΔΟΣ
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ
ΚΕΝΤΡΟ
ΕΡΕΥΝΑΣ
ΕΚΔΟΣΗ
2009

ΕΛΤΑ
ΕΛΛΗΝΙΚΗ
ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΑ
ΕΚΔΟΣΗ

PERIODICO «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»
ΠΕΛΟΣΟΣ 7
54633 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

